

Stadsronde over regels woningsplitsing

“Gemeente, uw beleid werkt stigmatiserend”

Foto: Loraine Bodewes

De door de gemeente Maastricht ingevoerde maatregel om jaarlijks maar maximaal 120 nieuwe kamers toe te staan, de zogeheten 40-40-40 regel, heeft een rem gezet op de wildgroei aan studentenhuysvesting. Andere regels, zoals de eis voor een fietsenstalling en een berging voor afvalzakken in het studentenhuys, hebben veel minder effect gehad, blijkt uit het evaluatierapport over het woningsplitsingsbeleid. Dinsdagavond werd erover gesproken tijdens een stadsronde in het gemeentehuis.

Meningen botsten flink deze avond. Waar studenten het beleid van de gemeente hekelten, mag er van de buurten juist een schepje bovenop. “Waarom heeft de gemeente gekozen voor de 40-40-40 regel? Hoe komen ze aan die getallen? Dat is volstrekt onduidelijk”, begint Rowan van der Broeck van de Maastrichtse Studentenraad. Voor hem zitten gemeenteraadsleden en tientallen andere toehoorders, voornamelijk bewoners uit Limmel en de binnenstad. Een spandoek (“Stop huizenmelkerij, Limmel voor balans”) en kleine fietslampjes (“zodat bij de gemeente het licht gaat branden”) moeten weg. Conform de regels, meent de stadsronde-voorzitter van vanavond. “Ze handhaven hier beter dan in de stad”, klinkt het.

Terug naar het betoog van de Maastrichtse Studentenraad. Het maximum dat wordt gesteld aan het aantal nieuwe kamers per jaar is volgens Van der Broeck veel te streng. De vraag wordt groter, de universiteit groeit immers gestaag. Met als gevolg dat studenten worden opgelicht en voor veel geld in te kleine en slechte kamers vertoeven, voor dure oplossingen als een hotel moeten kiezen of bij medestudenten op de bank slapen.

De gemeente voerde in 2016 het woningsplitsingsbeleid in. Er was behoefte aan duidelijke regels; wanneer mag je een woning verbouwen tot een pand met kamers of zelfstandige studio's? Aan welke eisen moeten ze voldoen? Daarnaast wilde de gemeente ingrijpen in wijken waar de leefbaarheid onder druk stond. Zoals in Brusselsepoort waar organisatie Buurtbalans (inmiddels behartigen ze de belangen van ruim twintig bewonersorganisaties in Maastricht) zich sinds een aantal jaren hard maakt voor ‘balans’ in de wijk. Zij juichen het beleid van de gemeente toe. Niet meer dan 120 kamers: prima. Een maximumpercentage aan studentenwoningen in een straat: ook prima. De gemeente introduceerde namelijk een quotum dat voorschrijft dat rond de binnenstad maximaal 20 procent van de woningen in een

Lees verder op pagina 10

5 The artist, the scientist and the bed

Photo: Yiyun Chen

‘Parking policy’ postponed, further investigation required

The introduction of the UM's new mobility policy, also referred to as 'parking policy', has been postponed. The University Council and the local consultative body have advised the Executive Board to first consult a larger group of employees and students. “We want a solid plan that creates more support among those involved,” says vice-president of the Executive Board, Nick Bos. The objective remains to curb the use of cars.

The proposal submitted just before the summer (the latest version from October has not been made public) still states that everyone would have to pay for parking. Those who live closer would have to pay more. Public transport would be free and cyclists could expect compensation of one euro if they live further than 15 km away, for those living closer it would be fifty cent.

There was supposed to be a final plan by October. Even though the mobility policy was already on the public agenda several times this year, it was discussed in the confidential part of the latest meeting of the University Council and a meeting of the local consultative body (between unions and the Executive Board). “It was time to critically evaluate the process followed so far. That is sometimes better done behind closed doors,” Bos explains. There the idea was that a “broader investigation among employees and students was required. Until now, we had limited ourselves mainly to members of the representative advisory bodies; a number of them were members of the committee that drew up the mobility policy. We, the members of the representative advisory bodies and the Executive Board, want to open ourselves up to more creativity, hear what other people think. What do people think about the bicycle bonus? For example, would cyclists rather be able to take a shower at work than receive compensation? Maybe we need to ‘rethink’ the whole plan.” There wasn't that much misunderstanding about the main lines of the plan, says a council member. But a matter that “is so close to the people, is likely to create a lot of noise. You need broad support to make this a success.”

Another point of concern for the University Council was the financial basis. Bos: “There was a minor discrepancy between what would be collected via paid parking and the investment in things like the bicycle parking facility, the bicycle bonus, the cost of public transport. But that difference was not dramatic and based on assumptions.”

It is not clear yet when the new proposal will be completed. Bos: “Our communication department will now give advice on how we should consult those involved.”

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Ideeën? Mail wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

Wel bier, geen sigaretten

Een eigen bar – dat lijkt de studenten van de faculteit Health Medicine and Life sciences wel wat. Het souterrain van Universiteitssingel 40 wordt verbouwd en dat vinden ze een geschikte plek. In die bar willen ze vrijdagmiddagborrels organiseren en informele lezingen. “Een mooie ontmoetingsplek voor studenten en staf”, aldus Dope-lid Boaz Landmeter die tijdens de faculteitsraad afgelopen

dinsdag hardop droomde over een tap en hapjes. Het idee stuitte in de werkgroep die over de verbouwing gaat echter op weerstand. Wat het faculteitsbestuur ervan vond? Dat hield zich heel tactvol op de vlakte. Ze waren absoluut vóór een ontmoetingsplek, maar “over de precieze invulling moeten we het nog even hebben”, volgens vice-decaan Nanne de Vries.

In diezelfde vergadering kwam ook het rookbeleid in Randwyck ter sprake. In Groningen mag sinds kort niet meer op het terrein van de universiteit en het ziekenhuis gerookt worden. Dope-lid Luc van Galen vroeg zich af of dat beleid niet ook in Maastricht doorgevoerd kan worden, en dan vooral in de omgeving van het ziekenhuis. “Ik denk dat we naar een rookvrije samenleving toe willen werken. Wij als gezondheidsfaculteit zouden dat moeten aanmoedigen.” Binnen MUMC heeft men het hier al eens over gehad, zei decaan Albert Scherpbier, maar ze stellen zich vooralsnog aarzelend op. “Hoeveel moet je willen voorschrijven?” Al was hij het met Van Galen eens dat “het er niet uitziet” als mensen in witte jassen en ziekenhuisuniformen bij de patiënteningang staan te roken. Scherpbier ziet echter meer in afgeschermden plekken, zodat de rokende dokters niet meer te zien zijn.

Perroncolleges

De Open Universiteit in Heerlen is deze week begonnen met perroncolleges op de grote Nederlandse stations. Op grote schermen worden filmpjes getoond over actuele onderwerpen zoals de veiligheid van wifi-netwerken, transpirerende bossen (wist u dat bossen net zo zweten

als mensen?), de rechten van slimme robots en het effect van opstanden in de geschiedenis. Een inkijkje in de wetenschap voor jan en alleman. De ‘manager markt- en studentcommunicatie’ van de OU ziet het vooral als een stunt om meer naamsbekendheid te krijgen. In het persbericht vertellen ze hoe de campagne wordt “aangejaagd door zowel *paid* als *organic* online kanalen, op Facebook, Instagram, LinkedIn en Google Ads. Daarnaast is er *display advertising* op een relevante reis-app en rondom de verschillende locaties d.m.v. geo-targeting.” Zo, dat was alvast het eerste college ‘hoe zet je een universiteit in de markt’. Bent u bij?

Afgelopen woensdag gaf universitair docent en psycholoog Gjalt-Jorn Peters, jarenlang verbonden aan de Universiteit Maastricht, het startsein met een live mini-college op station Amsterdam Centraal over drugsgebruik.

De filmpjes worden zeven weken lang getoond. Eindhoven is het dichtstbijzijnde station waar de OU zich presenteert.

Zo nee, waarom niet?

Eerst was buurtplatform Argus alleen in de wijk zelf in opspraak, nu ook daarbuiten. In het Statenkwartier rommelt het al jaren. Niet alle buurtbewoners voelen zich door het plat-

form vertegenwoordigd; omwonenden van studentenvereniging Circumflex vinden met hun klachten geen gehoor bij het platform, vinden ze zelf. Volgens Argus is alles pais en vree. De omwonenden, die dat anders zien, hebben zich verenigd in buurtinitiatief Kort Overleg.

De jarenlange trammelant – inclusief rechtszaken – is inmiddels ook door de lokale PVV opgemerkt, die vragen heeft gesteld aan het college. “Het buurtplatform zou moeten

verbinden, maar het zorgt juist volgens de media voor grote verdeeldheid”, schrijft de PVV. “Hier wordt geld over de balk gesmeten dat door de gemeente eigenlijk aan andere besteedbare doelen kan worden gegeven.” De PVV’ers willen een onafhankelijk onderzoek naar het reilen en zeilen in de wijk. Laatste vraag: “Als deze audit negatief uitpakt voor de stichting, bent u dan bereid de subsidie volledig te stoppen? Zo nee, waarom niet?”

Een vrouw en de baas

“Ik moet je feliciteren, geloof ik.” Het is een woensdagochtend eind september. Ik ben op weg naar de faculteitsraadsvergadering van de faculteit Arts & Social Sciences als een universitair hoofddocent (vrouw) me staande houdt. Ik reageer verbaasd: feliciteren? Waarmee dan? “Je bent toch hoofdredacteur geworden?” Nee hoor, dat ben ik al meer dan twintig jaar. Een beetje beschaamd vervolgt ze: “O, wat stom, ik dacht dat je Wammes Bos, die nu met pensioen is, was opgevolgd. O, sorry, zou het komen omdat hij een man is...” Ik vrees van wel, grinnik ik. En omdat hij vaak de bestuurlijk gevoelige stukken schreef. Ze heeft overduidelijk het afscheidinterview in juni met hem niet gelezen. Daarin zegt hij: “Zelf ben ik geen manager, ik ben niet goed in organiseren. (...) Journalistiek, dat kan ik, maar leidinggeven, daar heb je andere kwaliteiten voor nodig.”

Ondanks dat, had het toenmalige - volledig uit mannen bestaande - stichtingsbestuur van *Observant*, twintig jaar geleden een sterke voorkeur voor hem. Ik vertel dit voorval bij Fasos aan de redactie - hilariteit en verontwaardiging - en laat het vervolgens voor wat het is. Tot ik vorige week een interview bij de School of Business and Economics had met een seniordocent, een man. We kennen elkaar niet, ook al lopen we allebei al jaren aan de UM rond. Na een vriendelijk begroeting zegt hij: “Je bent dus Wammes Bos opgevolgd als hoofdredacteur.” Opnieuw leg ik uit hoe de vork in de steel zit. Hoe kan dit? De eerste jaren in deze functie moest ik bij herhaling uitleggen dat ik toch

echt de baas was.

Toen ging iedereen er blijkbaar blind vanuit dat dit een baan voor een man was. Het was de tijd dat alle andere hoofdredacteurs van universiteitsbladen ook van het mannelijk geslacht waren. Inmiddels is er heel veel veranderd en

zijn de vrouwen in de meerderheid als de Kring (zo heet de landelijke club van hoofdredacteurs) vergadert.

De krant mag dan een meneer zijn, er staan steeds vaker vrouwen aan het roer. Ik bel even met Marieke Schilp, mijn

vrouwelijke collega van het Amsterdamse (VU) *Ad Valvas*, die daar al vijftien jaar de scepter zwaait. Hoe zit het in Amsterdam, is het daar anders? Nee hoor, klinkt het meteen. “Ik heb het ook heel vaak meegemaakt. Vooral met mensen van buiten de universiteit. Zij gaan er al snel vanuit dat een mannelijke collega die een opinieblog heeft en heel actief is op Twitter, de hoofdredacteur is.”

Feminisme was een tijdje een vies woord, maar lijkt weer terug van weggeweest. Gelukkig maar, er is nog werk aan de winkel. De oprichting van een netwerk als het Maastrichtse Female Empowerment lijkt dan ook geen overbodige luxe.

Riki Janssen

Lancering Female Empowerment op dinsdag 13 november vanaf 15.00 uur in de Jan vanEijck Academie

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie

Reserves UM: spaargeld nodig voor vastgoedinvesteringen

“Euro’s klotsen hier niet tegen de plinten op”

De Universiteit Maastricht heeft 75 miljoen aan besteedbare reserves, blijkt uit de jaarrekening van 2017. Dat lijkt veel, maar het is ‘spaargeld’ dat besteed wordt aan onder andere de renovatie van de Tapijn, de Universiteitssingel 50 en investeringen in ICT.

“De euro’s klotsen hier niet tegen de plinten op”, zegt de vicevoorzitter van het college van bestuur, Nick Bos. Dit beeld werd vorige week geschetst door D66-Tweede Kamerlid Paul van Meenen. Hij betoogde dat universiteiten veel te

veel geld oppotten. Ze zouden eerst hun spaarpotten moeten legen, voor ze bij de overheid aankloppen. Hij kreeg kritiek van universiteitenvereniging VSNU: universiteiten hebben inderdaad eigen vermogen, maar die reserves hebben ze nodig voor investeringen.

In Maastricht klinkt eenzelfde verhaal, dat ondersteund wordt door de investeringsagenda die onlangs - zoals ieder jaar - in de universiteitsraad werd besproken. Bos: “Neem alleen al de gebouwen, daarvoor zijn wij als instelling verantwoordelijk. De komende jaren

staan grote vastgoedinvesteringen op de planning. Het knelt nu aan alle kanten. Alleen al de renovatie van de Universiteitssingel 50 is een bijzonder kostbare klus.” Het is een van de vastgoedprojecten van een lange lijst waarop ook de Tapijnkazerne staat, een nieuwe lab-gebouw op Randwijck en het biomedisch centrum. Ook op ICT-vlak ligt er een “opgave”, zegt Bos. En een nieuw laboratoriumgebouw vereist nieuwe lab-apparatuur. Daarnaast vragen de studenten om steeds meer studieplekken en *common rooms*. “Dit alles doet een zwaar beroep op onze

reserves. Wij hebben hiervoor gespaard, maar je kunt uiteraard ook een lening afsluiten.”

Naast de algemene reserves beschikt de UM, net als de zusterinstellingen, ook over bestemde reserves: ongeveer 70 miljoen in de jaarrekening van 2017. Het gaat hier onder andere om subsidies voor onderzoeksprojecten die over een paar jaar zijn uitgesmeerd.

Riki Janssen

Parkeerterrein achter de Minderbroedersberg Foto: Observant

‘Parkeerbeleid’ uitgesteld, eerst ruimere consultatie staf en studenten

De invoering van het nieuwe mobiliteitsbeleid, ‘parkeerbeleid’ in de wandelgangen, is uitgesteld. Het college van bestuur gaat op aanraden van de universiteitsraad en het Lokaal Overleg eerst een grotere groep medewerkers en studenten raadplegen. “We willen een stevig plan dat meer begrip kan oogsten bij de achterban”, zegt de vicevoorzitter van het college van bestuur, Nick Bos. Doel blijft het terugdringen van het autogebruik.

In het voorstel van net voor de zomer (de jongste versie uit oktober is niet openbaar gemaakt) was er nog sprake van betaald parkeren voor iedereen. Wie dichterbij woont, zou meer moeten gaan betalen. Openbaar vervoer zou gratis zijn en fietsers konden rekenen op een vergoeding van een euro als ze verder dan 15 km weg wonen, dichterbij zou dat vijftig cent zijn. In oktober zou het definitieve plan er liggen.

Hoewel het mobiliteitsbeleid eerder dit jaar steeds op de openbare agenda’s stond, kwam het in de jongste vergadering van de universiteitsraad en de bijeenkomst van het Lokaal Overleg (tussen vakbonden en college van bestuur) in het vertrouwelijk deel aan de orde. “Het was tijd om het tot dusver doorlopen proces kritisch te evalueren. Dat kan soms het beste in beslotenheid”, verklaart Bos. Daar is bedacht dat er een “breder onderzoek onder medewerkers en studenten nodig is. We hadden ons tot nu toe voornamelijk beperkt tot de leden van de medezeggenschapsorganen; een aantal was lid van de commissie die het mobiliteitsbeleid opstelde. Wij, de medezeggenschapsraden en het college van bestuur, willen meer creativiteit aanboren, horen wat er leeft bij de mensen. Wat vindt men van de fietsbonus? Hebben fietsers bijvoorbeeld liever een douche op het werk, dan bijvoorbeeld een vergoeding? Misschien moeten we het hele

plan ‘omdenken’.

Over de grote lijnen van het plan was niet zoveel misverstand, zegt een raadslid. Maar een onderwerp dat “zo dicht bij de mensen ligt, levert snel veel ruis op. Je hebt een breed draagvlak nodig wil dit succes hebben.”

De financiële onderbouwing van dit alles was voor de U-raad ook een punt van zorg. Bos: “Er was een kleine discrepantie tussen wat er binnen zou komen via betaald parkeren en de investeringen in bijvoorbeeld fietsstallingen, de fietsvergoedingen, kosten openbaar vervoer. Maar dat verschil was niet dramatisch en gebaseerd op aannames.”

Het is nog niet duidelijk wanneer het nieuwe voorstel op tafel ligt. Bos: “Onze communicatieafdeling komt nu met een advies over hoe we de achterban moeten raadplegen.”

Riki Janssen

WODC-directeur liet zich niet gebruiken

Frans Leeuw, tot de zomer directeur van het Wetenschappelijk Onderzoeks- en Documentatiecentrum (WODC), heeft zich niet laten ‘gebruiken’ door het ministerie van Justitie en Veiligheid om teksten in wetenschappelijke rapporten aan te passen. Dat concludeert de commissie die vorige week woensdagmiddag haar rapport over de WODC-affaire presenteerde. Wel heeft het ministerie soms ‘onbehoorlijk’ gehandeld, maar zonder dat het invloed had op de wetenschappelijke kwaliteit van drie onderzochte rapporten.

Anders dan bleek uit de samenvatting van het commissierapport die eerder via het *Algemeen Dagblad* naar buiten kwam, heeft Leeuw in sommige gevallen weliswaar druk uitgeoefend op zijn onderzoekers (aanpassingen van de tekst bijvoorbeeld), maar paste dat altijd binnen zijn inhoudelijke verantwoordelijkheid, schrijft de commissie. Een enkele keer zou het stuk daardoor zelfs beter zijn geworden. Wel wordt hem verweten niet altijd professioneel om te zijn gegaan met zijn personeel. Een breder onderzoek naar de relatie tussen de top van het ministerie en het WODC en daarmee de mogelijke politieke invloed op directeur Leeuw, is nog gaande. Die resultaten worden in december verwacht.

WD

Lees het hele verhaal op www.observantonline.nl

Laatste
nieuws
op
observantonline.nl

Jonger

We hadden al even niks meer van hem gehoord, maar dat maakt hij helemaal goed met zijn nieuwste actie: Emile Ratelband is naar de rechter gestapt om zijn geboortjaar met 20 jaar te vervroegen. Hij ‘lijdt’ onder zijn echte leeftijd en voelt zich al heel lang 20-25 jaar jonger dan zijn officiële leeftijd, aldus het AD van 5 november 2018.

Volgens Ratelband is het de hoogste tijd dat, na naams- en geslachtsverandering, ook het geboortjaar aangepast kan worden. Ik probeer me voor te stellen wat dat voor gevolgen heeft. Ratelband, geboren in 1949, zou ineens een hippiekind uit 1969 worden. Zijn jongere broers en zussen worden zomaar

vele jaren ouder dan hij. Schooldiploma’s uit de periode 1949-1969 zijn van geen waarde meer, want hij bestond nog niet. Twintig

levensjaren verdwijnen met een pennenstreek. Wég AOW en pensioen; hij moet nog flink wat jaartjes aan de bak als ‘bewustzijnsverruimer’. Gelukkig is dat een monopoliepositie, dus zijn inkomen is gegarandeerd.

De arme Arnhemse rechter die zich met deze absurde zaak moet gaan bezighouden! Het wijzigen van de geboortedatum is bij wet verboden en er bestaat geen jurisprudentie op dit vlak. Alsof de rechterlijke macht in Nederland dezer dagen niets belangrijkers te doen heeft. Pure tijdsverspilling.

De *Time Machine* van Emile. Als hij werkt, zouden er dan meer liefhebbers volgen? Het lijkt me wel iets voor Trump. Met een beetje geluk, ziet deze laatste er overigens bij het verschijnen van deze *Observant* 20 jaar ouder uit dankzij de ‘midterm’ uitslagen.

Zou Ratelband er nou echt niet eventjes bij

hebben stilgestaan dat het een voorrecht is zijn huidige leeftijd te bereiken, dat duizenden kinderen en volwassenen in Jemen er alles voor zouden geven om 69 jaar te mogen worden? Dat de oncologie-afdelingen van ziekenhuizen vol liggen met mensen die elke dag leven tussen en hoop en vrees, en die weinig begrip zullen hebben voor het ‘lijden’ van Emile?

Ik zou de rechter willen adviseren akkoord te gaan op één voorwaarde: Ratelbands geboortjaar wordt 2006. Want met deze zaak heeft hij bewezen over een puberbrein te beschikken.

Tsjakka!

Ellen Krijnen,

senior advisor Marketing and Recruitment

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Cardiac arrhythmia accelerates ageing

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Professor Harry Crijns would like to research cardiac arrhythmia using an implanted monitor. What happens to the rest of the body during those palpitations?

To assess the seriousness and risk caused by cardiac arrhythmia, cardiologists base themselves on patient information, such as age, gender, and medical history. "Being over seventy or having previously been treated of course provides some indication," says Harry Crijns, head researcher at the cardiovascular research institute CARIM. "But by no means everything. Often an ultrasound is also carried out, but they don't always show the subtleties of the condition. You may see that the atrium is enlarged, which means a higher risk of cardiac arrhythmia. But not in everyone." Crijns would prefer to put a piece of the patient's heart under a microscope. "On the basis of tissue analysis, you could send 80 per cent of the patients home, because they are not in danger. Unfortunately, you can't just remove pieces of the heart."

"Cardiologists are increasingly going to analyse facial expression using video recordings"

So what then? Cardiologists want first-hand data, says Crijns, data that shows what happens, on the spot, when the heart beats erratically. Some patients have a monitor implanted that keeps an eye on the heart. The device - which is the size of a packet of chewing gum, according to Medtronic - provides information on cardiac arrhythmia. And yes, that is quite something, but Crijns would love to take it one step further in his dream research. "It would be even more interesting if the monitor could also register what happens in the rest of the body at the same time. Is adrenaline being pumped into the bloodstream during the arrhythmia? That makes quite a difference. The heart doesn't suffer from that

at the moment, but in time scarring occurs. These patients also seem to age more quickly. They suffer from raised blood pressure and permanent arrhythmia, and that then leads to heart failure, stroke and dementia."

Crijns would also like the device to keep an account of the hormonal system (RAAS), which controls the blood pressure. "This keeps the heart muscle fit but if the system works too fast, it causes thickening of the heart." Based on all this data, cardiologists would really begin to understand what happens to a patient during cardiac arrhythmia. This would allow a more tailor-made treatment of the patient, says Crijns.

So, new machines are needed for that. No, the monitor that registers cardiac arrhythmia can provide the information about adrenaline and blood pressure, technically not a problem, and still, strangely enough, cardiologists don't make use of it.

"This is because we can't handle the enormous amount of big data that it supplies. We are lacking the computer power to analyse that data, as well as the experts to design the right algorithms. Data scientists could start working for CARIM this very minute, but it is impossible to find them."

Something completely different, but very interesting also for cardiologists: facial expressions. "I think that in the future we will analyse expression more through video recordings. Information about the perception of heart complaints certainly adds another dimension. Do you know the study in which the facial expression of baseball players was analysed in the nineteen-fifties? In 2010, researchers determined on the basis of photographs that those with the broadest smiles, eventually live longest."

Maurice Timmermans

In this series scientists talk about the research they would really like to carry out

 [Nederlandse versie op www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

Harry Crijns Photo: Joey Roberts

Open kitchen science

It's that time of year again: grant-writing season! Marie Curie, ERC, NWO, you name it: academics everywhere are labouring feverishly over their applications in the hope of landing a big bag of research dough.

Almost all these people will miss out. Many of them will end up feeling disillusioned with academia and their place in it. To them I say: there are other ways to do your research. Off the beaten path.

Recently I was involved in the launch of a new club. All of us with PhDs, all actively involved in research – and none of us actually employed by a university. The members of our fledgling society for Open Kitchen Science are all in different fields and fund our work in different ways, from consulting to crowdfunding. Our shared goals: to develop new models of doing and disseminating research, to identify alternative impact measures, and to support others pursuing a non-traditional academic career path.

We believe the purpose of science and research is to increase knowledge and make the world a better place. The best and most efficient way to achieve this, we think, is by sharing: our data, protocols, methods and findings (hello, negative results! Goodbye, firewalls!). Our ringleader, Rosanne Hertzberger – of NRC-column fame – likes to say she does 'science by TMI' (too much information): she puts it all out there. It's strange that simply sharing should be so radical, but here we are.

Another of our core principles is quality control. There are enough climate-change deniers and anti-vaxxers out there giving independent research a bad name. This rule can aptly be summarised as *no whackos*.

And finally, maximum transparency: honesty about what our findings show and what we really understand about the underlying mechanism. *No bullshit*, in other words. We want to show that the kind of research produced this way can be credible and viable. We believe a more open approach can ultimately make science and scholarship better quality, but also more inclusive as well as personally fulfilling.

It's not easy. It takes independence, entrepreneurship, a pioneering spirit, and a lot of inherent motivation. Ironically, exactly the things funding bodies say they are looking for.

Alison Edwards

This column reflects the personal views of the author

Housing policy; students and citizens don't agree at all

The measure introduced by the Maastricht city council to only allow a maximum of 120 new rooms annually, the so-called 40-40-40 rule, has put the brakes on the proliferation of student housing. Other rules, such as the requirement of bicycle parking facilities and a shed for rubbish bags, have had much less effect. An evaluation report has been published regarding the property division policy, introduced in 2016. There is a considerable conflict of opinions. Where the students detest the measures for being too strict, neighbourhoods believe they should be even stricter.

A university city like Maastricht needs clear rules on the conversion of houses into student rooms or independent studios. In addition, no difference should be made between the various neighbourhoods: the same should apply to everyone. This was the underlying thought for the city council to introduce its new policy in 2016. Moreover, something had to be done, because the quality of living conditions was under pressure in some areas. Residents constantly complained about rubbish on the streets, wrongly parked bicycles and noise disturbance.

But which policy measures have really had effect on the proliferation of student houses, disturbance and unlawfulness? And what are the thoughts of the various parties, such as the university, neighbourhoods, landlords and the Student Council?

30 days in bed

The Chinese Yiyun Chen doesn't go outside anymore and has no direct contact with people. She lives in a special bedroom in Eindhoven and does everything from her bed. It sounds like a terminally ill patient, but Chen is an artist. She has chosen this temporary, ascetic life, to find out what it does to a person to spend so long in bed.

The idea appealed to research financier NWO, who awarded a so-called BAD (Bio Art & Design) Award to Chen and Maastricht researchers Patrick and Vera Schrauwen – after a so-called match-making event. They received 25 thousand euro to carry out the joint project. The award is meant to bring art and science closer together.

Patrick and Vera Schrauwen will check Chen's medical condition. Because one thing is certain: spending a month in bed is not healthy. "If only for the fact that you lose muscle mass, you use hardly any energy and your metabolism slows down," says Patrick Schrauwen, professor of Metabolic aspects of Type 2 Diabetes Mellitus. "We carried out all kinds of checks on Chen beforehand, focusing on fat burning, sugar sensitivity, blood pressure, you name it. Next week, after the thirty days, we will do the same again, to map out the effects on the body."

In short, the final report on the property division policy 2016-2018 (*Eindrapportage woning-splitsingsbeleid 2016-2018*), which has just been published, shows that the 40-40-40 rule (a maximum addition of 120 rooms in the whole city per year) works best. Large-scale campus-like locations such as Annadal and housing corporation buildings are excluded, because those are not part of the private sector.

Where neighbourhoods are enthusiastic about this maximum, the university, the Maastricht Student Council and the landlords feel it is too strict. Demand is after all only increasing, because the university is steadily growing, they say. With the result that students are being ripped off and find themselves living in rooms that are unsuitable and too small. The fact that on top of this measures are also being taken to restrict the number of student buildings per street, gives the students the feeling that they are not welcome, the Student Council feels. Besides, they suggest that a street with fifty student buildings can produce just as much disturbance as a street with only one. The city council states that in neighbourhoods surrounding the city centre only up to 20 per cent of the houses in one street may be allocated to students. For neighbourhoods on the outskirts, such as Heer and Limmel, this is 10 per cent. There is no maximum in the city centre. And that is a missed opportunity; say the neighbourhoods and in particular the Jekerkwartier residents association. They would like to see a

maximum percentage in the city as well. The property division policy will be given its final form in the so-called facet zoning plan at the beginning of 2019. Then it will be clear which criteria will and will not apply. Moreover, an end will come to the transition ruling for property owners who have been renting rooms to students for years, but who have had to report to the city council for legalisation – in order to meet the requirement of the property division policy just like new applicants. The 40-40-40 rule doesn't apply to them, nor does the percentage of student houses in one street. They do have to meet quality requirements, such as bicycle parking facilities either within the house or in the garden and storage for rubbish bags.

The problem now is that many 'illegal' property owners have not reported to the city council. All parties want to know if those buildings will be shut down when there is a zoning plan. Will students end up on the streets? Would it not be fair to write to the owners again, the landlords and the Student Council suggest. No, says Buurtbalans. They have known about this for a long time. Still, the residents don't want the students to end up on the streets either: take gradual steps, take on the illegal buildings one by one and make sure there is sufficient alternative housing.

Wendy Degens

Photo: Yiyun Chen

At the same time, the researchers try to minimise the harmful effects of a prone existence. "Chen was given scientific instructions and every morning she opens the window and spends at least two hours exposing herself to the cold. This stimulates energy consumption. She will also have more lights on in the morning than in the evening. This will make her more active and sleepier. She has also been given dietary tips. Not to eat after six o'clock. This improves the blood values and blood pressure."

Schrauwen found the project interesting, partly because people spend less time outdoors today, exercise less, and order more and

more (evening meals, the shopping, books) from their computers. "According to Chen, half a million people in Japan apparently never leave their homes. A kind of silent protest, in which people turn their backs on society."

Schrauwen also sees this as an opportunity as a scientist to reach a wide audience, because there will be an exhibition about the project in Eindhoven starting in December. "It will initially be art lovers who become aware of the results of scientific research. It can be regarded as a kind of public health warning."

Maurice Timmermans

BAD

The BAD Award is an initiative by NWO, ZonMW, and the Eindhoven institutes MU Artspace and BioArt Laboratories. The award is meant to get young artists and designers interested in life sciences. Subsequently, they organise exhibitions to try and involve the general public in technological innovations.

In the front Thomas Diemel Photo: Loraine Bodewes

Thomas Diemel (24, master's student of the Faculty of Arts and Social Sciences) works approximately three shifts (ten hours) per week, earning 10 euros per hour

“A little macabre? On the contrary, it's very rewarding work”

The doors of the Sint Jan, a small parish church in Hoensbroek, southeast Limburg, are wide open. “Go”, whispers Thomas Diemel. Four young men collapse a wheeled bier and carry the coffin to the altar. The pews are still empty this Thursday morning. The family of the deceased won't arrive for another half hour. The tallest of the four waits near the coffin until the service begins. Meanwhile, Diemel is given a framed photograph of an older lady with a friendly smile. A moment later, he picks up a black tally counter to keep track of the number of guests. “Once everyone is inside, I let the funeral director know whether we have enough in memoriam cards. If not, we give one card to each group of people who come in together. The expected number of guests is always an estimation by the family, and turnout may be higher than anticipated.” As the men wait outside, a woman with a wheeled walker appears at the top of the stairs – the entrance to the church is below street level. Diemel's colleague immediately goes to help her. By the time he has collapsed the walker, she's realised she made a mistake: “Oh, this isn't where I need to be at all.” The funeral director wants to know if the pall-

bearers are willing to walk behind the hearse for a while when the coffin is back in the car at the end of the service. “I'd like that”, she says. The young men nod. Rewind to an hour earlier, when there was a brief moment of panic at the Maastricht office of Draagkracht, a company that supplies staff for church services, crematoriums and cemeteries. One of the students struggled with the early start today. As Diemel and his colleagues are having coffee around nine o'clock, branch manager Bas Veldhuizen calls the latecomer. The student picks up. “He's on his way.” They're not expected in Hoensbroek for another hour, but Veldhuizen is clearly unamused. “Let him tidy up the clothes afterwards.” White dress shirts, black shoes in a wide variety of sizes, hats, long coats, trousers, ‘modern’ grey suits, socks, gloves: it can all be found in the office. The office even has a shoe polishing machine and a coffin to practise with. Hair gel, deodorant and mouthwash are always available in case staff ran out at home. The name of the company is *Draagkracht*, literally ‘bearing capacity’, but the job involves much more than just pallbearing. At church services (the company also provides staff for

cremation ceremonies) they prepare a table with folders and pens and a condolence book, hand out in memoriam cards, take up the collection, etc. At the cemetery, they accompany the coffin and lower it into the grave. “That's quite a difficult part”, says Diemel. “Most graves are fine, but sometimes you have to twist and turn or really brace yourself to keep your footing. It's important not to let the rope slip through your fingers, but use a hand-by-hand technique. Yesterday we were at a cemetery in a forest near the village Sint Odiliënberg. The family was present while we lowered the coffin, so it really had to go well. And it did.” A question people keep asking him: isn't his side job a little macabre or, at the very least, odd? He shakes his head. “On the contrary, it's very rewarding work.” Is it different every time? “Yes, I think so. I go to various places and it's always an intimate thing to experience, people saying goodbye to a loved one.” Previously a competitive rower, Diemel is an experienced pallbearer: he has worked at two hundred funeral services. He found the job via his rowing club, Saurus. “A long time ago, Draagkracht wanted to establish a branch

in Limburg and contacted Saurus to recruit pallbearers. Rowers can synchronously pick up and carry a boat.” By now, it's no longer just Saurus members who work for this branch of the company. Draagkracht doesn't exclusively employ men, either. Height and strength don't matter all that much. Branch manager Veldhuizen: “But we do ask employees for their height, because we try to take it into account. It's not easy for a tall and a short person to carry a coffin together.” The clock in the Maastricht office says it's almost nine thirty. An Anita Meyer song is playing in the background: *Why tell me, why tell me, why do I pray*. The crew is complete, they put on their long coats and get into the car. Without the practice coffin, of course – it was used only for the photograph.

Wendy Degens

This is a series about student jobs;
Do you also have a special or funny student job?
Please let us know:
wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

 Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Great differences in attendance requirements in bachelor's programmes

Led by the hand or trip and fall

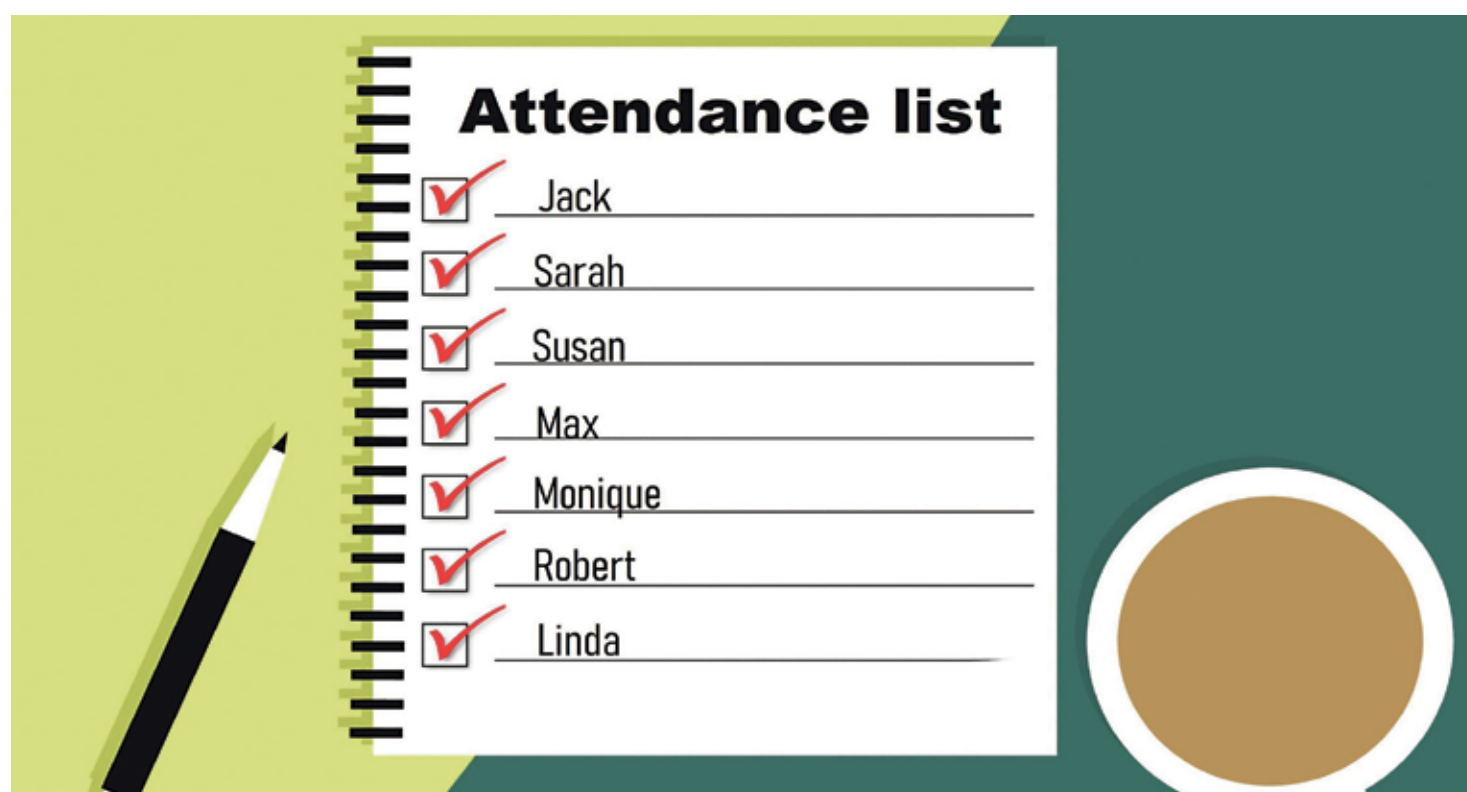

Illustration: Pixabay

A single educational institution with six faculties, all of which pride themselves in the same education system. Problem-Based Learning (PBL) is Maastricht University's showpiece. In tutorial groups, twelve to fifteen students discuss a case from actual practice in order to get to grips with the subject matter. For a successful debate with different perspectives, the presence of students is crucial. But should you make attendance compulsory in the bachelor phase? Some faculties feel that you should, others don't.

Extra days off

The Medicine and Health Sciences programmes of the faculty of Health, Medicine & Life Sciences (FHML) have the strictest rules. Students must attend all tutorials. "We also expect active participation, otherwise the tutor is not allowed to sign off on attendance," says Guy Plasqui, chairman of the Board of Examiners of the Health Sciences bachelor's programmes. "It is really strict and school-like, but PBL won't work if students don't show up. In the former rules and regulations, the attendance standard was 75 per cent. In a block of eight weeks, the last two tutorials group meetings were often (almost) empty. Students often see it as extra days off instead of a safety net for when there is a good reason not to come."

Enthusiasm and involvement

At the same faculty, Biomedical Sciences (BMS) has a very different view on this matter. "With 100% attendance everyone may be present, but if nobody speaks, it doesn't work," says Sylvia Heeneman, chairman of the

Board of Examiners for the BMS bachelor's programme. There is a 75 per cent attendance rule. To encourage active participation, they introduced the multisource feedback system (MSF) two years ago, worth four credits in the first year. "Students receive feedback from various people (tutors and fellow students) about their attendance, participation, professionalism, et cetera," Heeneman explains. The Faculty of Arts & Social Sciences (FASoS) has abandoned compulsory attendance; students are expected to always be present, but there is no formal obligation. "This leads to enthusiastic and involved students in the tutorial group meetings," says Jessica Mesman, spokesperson for education at FASoS. "Attendance is your own responsibility here, but if students don't show up, the mentor, tutor or study advisor will have a talk with them. If there are motivational or personal problems, we want to know about them; maybe we can help them with something."

Intrinsic motivation

"Studying at a university means that you learn to deal with independence," is Sjoerd Claessens' opinion. He is programme director at the

Faculty of Law, where there is no compulsory attendance either. "I believe it is important that students develop an intrinsic motivation to be present and actively contribute. If they feel that they can do without it, it is good that they trip and fall and end up with a Fail." Intrinsic motivation is also very important in the Faculty of Psychology and Neurosciences (FPN). "This comes automatically when students start to see the value of the group processes and their responsibility within that," says Linsey Raymaekers, chairperson of the Board of Examiners for the bachelor's programmes of FPN. To be able to do this, students must of course first experience a few subjects in the PBL system. "To be on the safe side, the faculty therefore has compulsory attendance: depending on the total number of meetings in a block, students are allowed to miss two, one or no meetings. "If tutors really follow the rules and do so with enthusiasm, students will see the added value and attend the meetings. A good PBL session should even be possible without a tutor after a while." In addition, there is a lot more to PBL than just independence. "We prepare students for the labour market; employers don't only want you to arrive (on time), but also that you are able to work within a group. Students learn to do this during the tutorial meetings."

Higher grades

In various faculties, excessive absence results in receiving no credits or not being allowed to do the exam. At the faculty of Law, students may "skip all tutorial group sessions and still take the exam," says Claessens. "You may wonder why these students have chosen a university with PBL, but if they still pass, I won't complain. Practice shows that students

The rules per faculty:

FASoS:

No compulsory attendance, but presence is registered. Tutors or mentors talk approach students who are hardly ever present.

FPN:

Depending on the total number of meetings in a block, students may miss two, one or no sessions, provided they report their absence personally and in time. For practicals and skills training, 100 per cent attendance applies.

LAW:

No compulsory attendance; attendance can be compulsory for practicals.

SBE:

Block co-ordinators may decide for themselves. 75 per cent is the most common; attendance is compulsory for skills training or presentations.

FSE:

Data Science and Knowledge Engineering: 70 per cent in first year for lectures and tutorial group sessions. In second and third year, presence is only required for projects and skills training.

The Colleges & the Maastricht Science Program:

At least 85 per cent attendance for tutorials. Between 70 and 85 per cent attendance, students are eligible for an additional assignment.

FHML:

Biomedical Sciences: 75 per cent, with a multisource feedback system to encourage active participation. The faculty looks in particular at the development of individual student over a longer period. Students must always attend practicals.

Health Sciences: 100 per cent for tutorial group sessions; between 75 and 100 per cent there is the possibility to do an additional assignment.

Medicine: 100 per cent for the tutorial group sessions. Students are assessed by the tutor on professional behaviour via a portfolio system. This includes participation and attendance. The portfolio is linked to credits.

who do not attend, often don't pass." This link was investigated at FASoS by researchers Patrick Bijsmans and Arjan Schakel. Their conclusion – positively formulated – is crystal clear: students who attend the tutorial group sessions regularly, are more inclined to pass the Binding Study Advice (BSA), with more credits and higher grades.

Simple and attractive

So many programmes, so many attendance regulations. Would a university-wide policy not be better? The answer is "no". Raymaekers: "I like things to be simple, so a UM-wide policy sounds attractive, but the autonomy of the faculties is important. There are different situations everywhere." Claessens: "The type of student and the format, the nature and the content of the programme simply differ too much. I am a great advocate of individual policies per faculty."

Promotieonderzoek naar pijnbehandeling

Immens pijn- lijk, maar op de röntgenfoto valt niets te zien

Archief Marlies den Hollander

Patiënten noemen het de meest pijnlijke aandoening, het complex regionaal pijn syndroom (CRPS-1). Arsten tasten echter in het duister, geven pijnstillers of verwijzen naar de fysiotherapeut. Maar (cognitieve) gedragstherapie blijkt vaak de oplossing. Psycholoog Marlies den Hollander, onlangs aan de UM gepromoveerd, heeft voor het eerst een grootschalige studie op poten gezet.

Hoe het ontstaat is niet duidelijk, maar het begint vaak met een verzwikte enkel of een gekneusde pols, die opzwellt en rood wordt. De pijn is immens, patiënten kunnen na verloop van tijd geen sokken en schoenen meer verdragen. Soms verplaatst de pijn zich naar andere extremiteiten. Ook de nagel- en haargroei kan van slag raken, waardoor een blonde patiënt ineens dikke zwarte haren op zijn voet aantreft. De impact van dit complex regionaal pijn syndroom (CRPS) op het leven van patiënten groot is, zegt Marlies den Hollander, die werkt als psycholoog aan het MUMC, vanuit Adelante

Zorggroep. "Ik ken een hondentrainer die haar baan moest opzeggen. Ze kon niet meer op haar benen staan van de pijn. Ze is niet de enige, veel patiënten belanden in een rolstoel of gaan met krukken door het leven." CRPS komt niet vaak voor, en mede daarom staan artsen vaak voor een raadsel. "Meestal wachten ze af hoe de klachten, vaak geduid als een uit de hand gelopen ontstekingsreactie, zich ontwikkelen. Soms verdwijnt de pijn op termijn. Zo niet, dan worden foto's gemaakt, volgt een hoop diagnostiek en worden pijnstillers voorgeschreven. De meesten shoppen verder bij

osteopaten, manueel therapeuten en alternatieve genezers. Er gaan jaren overheen voordat ze bij ons komen, soms zelfs met vergroeide ledematen."

Boksen

Artsen weten zich geen raad met de ziekte, psychologen wel. CRPS is een van de aandoeningen, net als lage rugpijn, whiplash en RSI, die sinds een jaar of vijftien worden bestreden met gedragstherapie. Eerder onderzoek (in Maastricht door gezondheidspsycholoog Johan Vlaeyen) wees namelijk uit dat deze patiënten in ieder geval een psychisch probleem hebben. Ze zijn vooral bang, bang voor pijn, voor verergering van de klachten. Ze raken gefixeerd, overgevoelig en durven geen stap meer te verzetten.

Den Hollander heeft onderzoek gedaan naar een gedragstherapeutische behandeling. "De meesten kunnen we niet van de pijn afhelpen, maar we laten ze wel weer functioneren. De pijn zakt dan weg, omdat ze er minder aandacht voor hebben." De patiënten formuleren eerst een doel: ik wil weer sporten, aan het werk, wat dan ook. "De meesten denken dat ze niet eens op hun benen kunnen staan. Dat soort verwachtingen gaan we testen. Eenmaal rechttop verergert de pijn, maar naarmate ze meer bewegen en doen, verdwijnt die naar de achtergrond. Dat gebeurde bij zo goed als alle proefpersonen, een effect dat een half jaar later nog steeds zichtbaar was." Vroeger dachten therapeuten dat alles draaide om het uitdoven van de angst, nu ligt het accent op het ontcrachten van de angstige verwachtingen. "We boeken de beste resultaten als de verwachting van de patiënt en diens prestatie mijlverver van elkaar liggen, als patiënten verbijsterd zijn over datgene waartoe ze in staat zijn. Vroeger namen behandelaren de patiënt stapje voor stapje bij de arm, nu springt-ie bij wijze van spreken in de eerste sessie van de trap. We hebben ook patiënten laten boksen, vallen, noem maar op. Lukte allemaal."

Goedkoper

Artsen en fysiotherapeuten zijn door de jaren heen meer vertrouwd geraakt met de gedragstherapeutische behandeling. Dat blijkt volgens Den Hollander uit de snellere doorverwijzingen, ze ziet steeds minder patiënten met vergroeide ledematen. "Toch vindt menige arts het nog steeds gevaarlijk en onverantwoord om patiënten zo met hun pijn te confronteren. In een internationale enquête noemen fysiotherapeuten gedragstherapie bij CRPS een slechte keuze. Zelf doen ze doorgaans oefeningen om onder meer de gewrichten soepel te houden."

Gedragstherapie blijkt bovendien goedkoper dan fysiotherapie. Niet op de korte termijn, vanwege de inzet van een psycholoog, maar wel op de lange termijn. Uit het promotieonderzoek blijkt dat patiënten na de behandeling veel minder gebruik maken van de gezondheidszorg en minder medicatie slikken. Ook doen ze minder vaak een beroep op hun naasten."

Maurice Timmermans

Foto: Flickr/Jonathan Jdesign84

Zelfhulpboeken; sinds ze als 12-jarige het rek 'zelfontwikkeling' ontdekte bij de plaatselijke bibliotheek, verslindt Lianne Keemink ze. Honderden heeft ze er inmiddels gelezen en gerecenseerd voor haar blog The Self Help Hipster. Logisch dus, dat Keemink – na een studie psychologie nu werkzaam als studentadviseur bij de Hogeschool van Rotterdam – er ook zelf een heeft geschreven: *Je moet (bijna) niks*, dat half oktober uitkwam.

Recensie zelfhulpboek *Je moet (bijna) niks*

Van positief meisje naar chagrijnige bangerik en weer terug

Hoewel het boek niet per se voor studenten is geschreven, richt het zich wel op mensen van begin 20. Keemink (zelf 30) gebruikt haar eigen ervaringen om onderwerpen aan te kaarten als faalangst, perfectionisme, burn-outs, nieuwe levensfasen en de liefde.

Het boek begint met een autobiografisch deel. Als twintiger dacht Keemink het aardig voor elkaar te hebben: leuke baan, leuke vriend, leuk huis. Dan gaat haar vriend vreemd, krijgt ze een nieuwe baan die veel van haar vraagt en komt ze er voor het eerst van haar leven achter dat er ook dingen zijn die ze niet kan. In combinatie met haar aangeboren perfectionisme zorgt dit voor een burn-out. Van een positief meisje is ze veranderd in een sceptische en chagrijnige bangerik.

Wat Keemink hiervan heeft geleerd, vinden we terug in het tweede deel van het boek. In korte hoofdstukken geeft ze tips als 'geef jezelf eens een dag écht vrij', 'de meeste van je angsten slaan nergens op, dus laat ze los' en 'ga doen waar je zin in hebt'. Onder het kopje TL;DR (Internettaal voor *too long; didn't read*) is van elk hoofdstuk een samenvatting te vinden. Voor wie juist meer wil lezen, tipt Keemink een paar zelfhulpboeken over het net besproken onderwerp.

Prettig is haar nuchtere toon. Omdat Keemink zelf een hekel heeft aan zweverigheid in zelfhulpboeken, heeft ze een zweverigheidsschaal in het leven geroepen. Ieder hoofdstuk beoordeelt ze hierop, zodat de lezer weet waar hij/zij aan toe is. Waar mogelijk gebruikt Keemink haar psychologiestudie om

theorieën van het nodige wetenschappelijke bewijs te voorzien en als het allemaal toch iets te *heppiedepeppie* dreigt te worden, is ze de eerste om zichzelf te corrigeren met een grappige opmerking.

Soms wil Keemink echter te graag nuanceren – iets wat ze in het begin van het boek juist zegt niet te willen, omdat in een zelfhulpboek de schrijver nu eenmaal de lezer vertelt wat te doen met z'n leven. Op die momenten onderschat ze haar lezer. Zo schrijft ze bijvoorbeeld dat we in ons hoofd van dingen die we willen een 'moetje' maken, zoals sporten, een leuke baan of een druk sociaal leven. Hou daarmee op, zegt Keemink, je 'moet' niks. Behalve natuurlijk huur betalen, zegt ze vervolgens, of een saai vak halen om een diploma te krijgen. Tja, dat is ook duidelijk zónder dat ze het uitgebreid benoemt. Daarbij lijkt Keemink het soms niet met zichzelf eens te zijn. In het hoofdstuk over proactief zijn, vertelt ze over haar vriendin die een bloemenwinkel wilde openen en daar stap voor stap naartoe werkte. Harstikke goed, volgens Keemink. Niet alleen dromen, maar actie ondernemen; zo bereik je iets. Een hoofdstuk later schrijft ze zelf geen doelen meer te hebben. Sinds ze geen plannen meer maakt, bereikt ze meer dan ooit tevoren. Dus gooi die to-do-lijst uit het raam.

Je vraagt je als lezer zelfs af of ze het wel eens is met het concept van haar eigen boek. Keemink leest van jongs af aan zelfhulpboeken, maar dat heeft niet voorkomen dat ze overspannen raakte. Uiteindelijk moest ze het leven zelf ervaren

om met verdriet en tegenslag om te leren gaan, haar valkuilen te leren kennen en erachter te komen wat haar gelukkig maakt. Therapie hielp haar op de zwaardere momenten. Dit is dan ook wat ze iedereen aanraadt: leer van je eigen ervaringen en kom je er niet uit, zoek dan professionele hulp. Goed advies, maar waarom dan toch een zelfhulpboek schrijven?

De vraag is ook of Keemink haar eigen adviezen in de praktijk kan brengen. Haar boodschap 'maak je niet zo druk, niet alles hoeft perfect', wordt ondermijnd door haar bewijsdrang die tussen de regels doorsijpelt. Keer op keer somt ze alle omstandigheden op die haar burn-out veroorzaakten. Steeds wil ze duidelijk maken dat ze héél veel deed. Terwijl dat er natuurlijk niet toe doet. Mensen raken overspannen doordat de druk voor hèn te veel wordt – ongeacht of ze in de ogen van anderen veel doet.

Staat er dan niets nuttigs in *Je moet (bijna) niets*? Nee, dat is te hard geoordeeld. Er staan zeker nuchtere en vlot opgeschreven adviezen in. Wie zich snel druk maakt of nog zoekende is naar wat hij/zij wil in het leven zal er allicht iets van opsteken. Met daarbij wel Keemink's eigen motto wat betreft zelfhulpboeken in het achterhoofd: *take the treasure, leave the trash*.

Cleo Freriks

Je moet (bijna) niks, Lianne Keemink (€18.99, Uitgeverij Nieuw Amsterdam)

“Vervang het woord ‘student’ eens door Marokkaan”

Vervolg van pagina 1

straat door studenten bewoond mag zijn. Voor buitenwijken zoals Heer en Limmel is dat 10 procent. In de binnenstad is er geen limiet. Een gemiste kans, zeggen de buurten. “De binnenstad, en dan neem ik ook Wyck mee, is een overlooptgebied geworden voor verkamering”, zegt buurtbewoner Mulder uit het Jekerkwartier. “En dat terwijl vaste bewoning zo belangrijk is voor de kracht van deze stad, voor de veiligheid en sociale cohesie. Dat de universiteit zich in gebouwen in de binnenstad bevindt, betekent niet dat alle studenten ook hier moeten wonen.” Hij heeft niets tegen studenten, benadrukt hij, maar ze moeten meer verspreid wonen.

Daarnaast hoopt hij dat de gemeente vasthoudt aan het afstandscriterium. Een maatregel die in 2017 als experiment werd ingevoerd en waarover het college van burgemeester en wethouders eind dit jaar zal beslissen. Het houdt in dat tussen twee studentenwoningen minimaal vier ‘zelfstandige’ woningen moeten liggen.

Mulder is net als andere buurtbewoners een groot voorstander van campussen. Maar daar zit lang niet iedere student op te wachten, meent Van der Broeck van de Studentenraad. Uit een eigen enquête onder Maastrichtse studenten over huisvesting (de resultaten worden begin 2019 verwacht) blijkt nu al, vertelt hij, dat met name *short stay* en internationale studenten wél graag op een campus zouden willen wonen, maar Nederlandse studenten niet.

Van der Broeck hekelt het beleid van straatpercentages en afstandscriteria. “Het geeft studenten het gevoel dat ze niet welkom zijn.” Ook Daan ten Haaf, voorzitter van Circumflex die vanavond spreekt namens de drie grote studentenverenigingen sluit zich daarbij aan. Van der Broeck richting de gemeente: “Uw beleid werkt stigmatiserend. Alsof studenten de oorzaak zijn van alle overlast. Hoezo? Maakt u dat eens hard. Wij zeggen: u moet niet een hele groep verantwoordelijk stellen voor een paar radraaiers en daar vervolgens beleid op maken. Overlast moet u handhaven.” Bovendien, vindt de Studentenraad, kan een straat met vijftig studentenpanden evenveel overlast geven als een straat met één.

Een huiseigenaar (vastgoedinvesteerder) neemt het voor de studenten op. “Laten we het niet hebben over een plaag van studenten. Weg met het stigma. Wat als we het woord ‘student’ vervangen door Marokkanen? We zouden het landelijk nieuws halen.”

Foto: Loraine Bodewes

Laat de gemeente met een koers komen waar iedereen zich in kan vinden, roept Chris Meys, voorzitter van buurtnetwerk Limmel. “En maak die koers waar, zodat we niet ieder jaar met elkaar in de clinch liggen.”

Die koers zal vorm krijgen in een zogeheten facetbestemmingsplan, waarschijnlijk begin volgend jaar. Dan bepaalt het college van burgemeester en wethouders welke onderdelen van het woningsplitsingsbeleid blijven en van welke afscheid wordt genomen. Daarmee komt dan ook een einde aan de soepele overgangsregeling voor pandeigenaren die al jaren studentenkamers verhuren maar zich de afgelopen jaren bij de gemeente moesten melden voor legalisering. Probleem is nu dat heel veel ‘illegale’ pandeigenaren zich niet hebben gemeld. Geen zin in, onwetendheid of uit angst dat de gemeente hun pand afkeurt omdat bijvoorbeeld de vereiste berging voor afval of fietsstalling ontbreekt.

Wat gebeurt er dan met die illegale woningen als er een bestemmingsplan ligt, willen alle par-

tijen weten. Van der Broeck van de Studentenraad: “Komen dan bijna drieduizend studenten op straat te staan?” Is het niet *fair* om eigenaren nogmaals aan te schrijven, stelt hij. Nee, zegt Buurtbalans. Dat hadden ze al lang kunnen weten. Toch willen de buurtbewoners voorko-

men dat studenten op straat komen te staan: handhaaf stapsgewijs, ga de illegale panden een voor een af en zorg dat er voldoende alternatieve huisvesting is.

Wendy Degens

Keurmerk Prettig Wonen

Een studentenpand aan de Maastrichter Heidenstraat kreeg in mei 2017 het eerste kwaliteitskeurmerk Prettig Wonen. Het begin van een proefproject. Nog negentien panden volgden, vooral van woningcorporaties. Als eerste in Nederland had Maastricht een vrijwillig keurmerk waar een groot aantal partijen waaronder de Universiteit Maastricht, particuliere verhuurders en buurtcomités zich achter schaarde.

Huurders weten door het keurmerk (een schildje aan de buitengevel) dat een pand in orde is qua brand- en inbraakveiligheid en dat de eigenaar betrouwbaar is en goed bereikbaar. Uit de *Eindrapportage woningsplitsing 2016-2018* blijkt echter dat de vraag naar kamers zo groot is dat woningzoekenden bereid zijn “alles voor lief te nemen”. Er is weinig tot geen noodzaak onder eigenaren om zo’n keurmerk aan te vragen, aldus verhuurdersvereniging VVWM.

Prijzenregen bij FHML

Maar liefst twaalf prijzen – in plaats van de gebruikelijke negen – werden afgelopen woensdag overhandigd aan tutoren, blokcoördinatoren en medewerkers van de faculteit Health, Medicine, and Life sciences (FHML) tijdens de uitreiking van de jaarlijkse onderwijsprijzen. Drie meer omdat dit keer ook de Grote Onderwijsprijzen, een oevreprijs die slechts in bijzondere gevallen worden uitgereikt, werden uitgedeeld. De eerste grote prijs ging naar Kitty Cleutjens, voorzitter van de Decentrale Selectiecommissie

van geneeskunde. Zij kreeg hem onder andere vanwege haar motivatie en de manier waarop zij (de ouders van) afgewezen kandidaten te woord staat. Peter Schröder, universitair hoofddocent International Health, ontving de award voor zijn “voortreffelijke bijdragen” aan de bachelor European Public Health (EPH) en de master Governance and Leadership in European Public Health (GLEPH). De derde oevreprijs was voor examencommissie van het domein gezondheidswetenschappen (GW), onder meer omdat zij altijd “de menselijke kant van regels en richtlijnen in het oog te weten houden”.

Johan Renes is dit jaar de beste tutor van biomedische wetenschappen (BMW). “Zijn presentatie is kortweg samen te vatten als ‘constant hoge kwaliteit’”, aldus de jury. Het afgelopen jaar was hij tutor van acht groepen, die hem allemaal tussen de acht en negen beoordeelden. Arianne Elissen van GW “duikt regelmatig op in lijstjes met beste tutoren” en heeft nu eindelijk gewonnen. Ook Thomas Verlinden scoort al jaren hoog in die lijst, maar dan bij geneeskunde. Dit jaar voert hij hem aan; onder meer door zijn “aanstekelijke

en onweerstaanbare” goede humeur.

Bij de prijzen voor ‘beste blok’ worden dit jaar verrassend overwegend personen in het zonnetje gezet, in plaats van blokken. Timo Clemens krijgt de prijs voor het coördineren van de stages voor EPH en GLEPH. Dat doet hij al jaren in zijn eentje en daar is veel inspanning, geduld en overzicht voor nodig. Jos Broers mag bij het domein geneeskunde de beste blokprijs in ontvangst nemen voor ‘Regulation and integration’. Hij krijgt lof voor zijn gedrevenheid en zijn liefde voor onderwijs. Het blok ‘Desinging Scientific Research’ van Jan Theys en Ronit Sverdllov ging er met de prijs vandoor bij BMW. Geen verrassing; het scoort al jaren stevast boven gemiddeld. Tot slot gingen de *Honors Awards for Education* dit jaar naar Frans van Nieuwenhoven, Valeria Lima Passos en Mariella Swinnen. Deze wisselbeker wordt elk jaar door de winnaar van vorig jaar doorgegeven aan een collega binnen hetzelfde domein, maar van een andere vakgroep.

Yuri Meesen

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

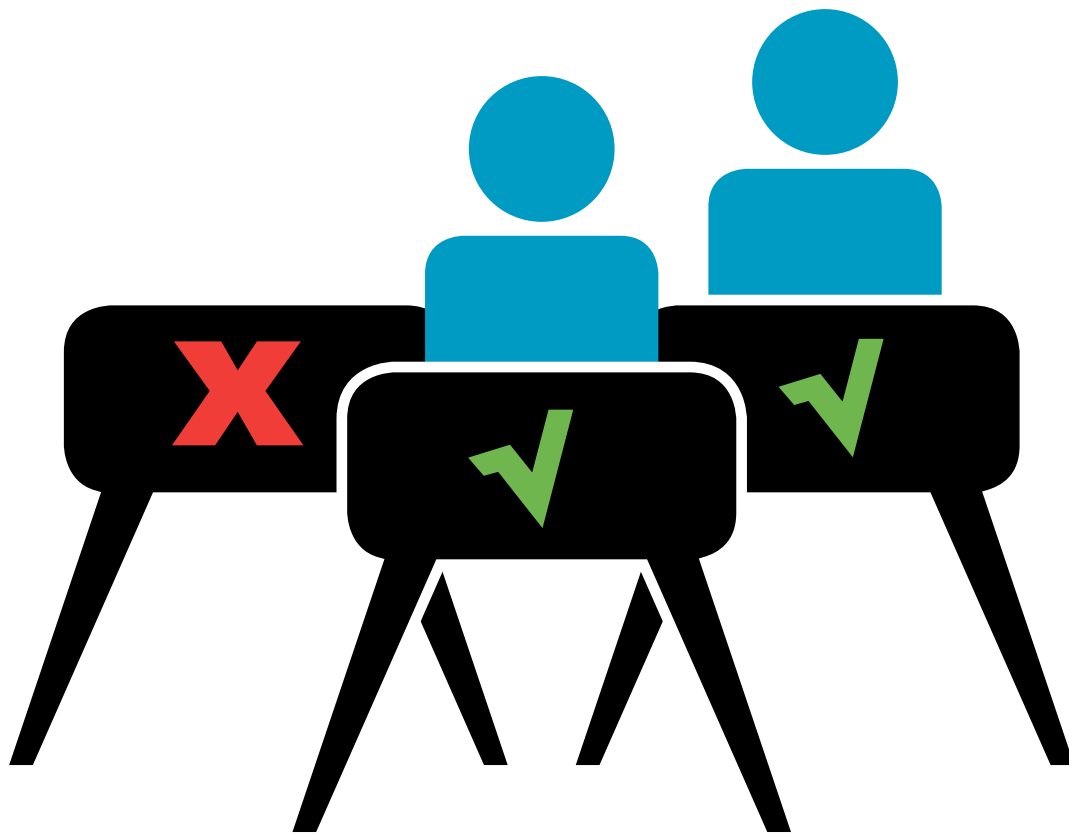
Nawaz and FGM

The intriguing Tans speaker Maajid Nawaz repeatedly emphasized that ‘we have to move away from scripture’. Alas, I could no longer agree with him when he started to speak about female genital mutilation (FGM). Muslims in countries where females are circumcised should be stimulated to read the Quran more, since FGM is nowhere mentioned. The prophet was against it; his own daughters were not circumcised. It is incredible that nowadays in the UK so many girls are severely mutilated. Yet, in other European countries and Israel, a mother (Ethiopian immigrants) who lets her daughter be circumcised goes to jail. It turned Nawaz too much into a really smart demagogue...

Machteld Roede, former employee UM

Grote verschillen in aanwezigheidseisen in de bachelor

Aan het handje of je neus stoten

Eén onderwijsinstelling met zes faculteiten die allemaal hetzelfde onderwijssysteem hoog in het vaandel hebben. Het probleemgestuurd onderwijs (PGO) is het paradepaardje van de Universiteit Maastricht. In onderwijsgroepen van twaalf tot vijftien studenten discussiëren over een voorbeeld uit de praktijk om je zo de leerstof eigen te maken. Voor een goedlopend debat met verschillende perspectieven is aanwezigheid van studenten cruciaal. Maar moet je dat verplicht stellen in de bachelorfase? De ene faculteit vindt van wel, de andere niet.

Extra vrije dagen

Bij geneeskunde en gezondheidswetenschappen (GW) van de Faculty of Health, Medicine & Life sciences (FHML) zijn ze het strengst. Daar moeten studenten bij alle onderwijsgroepen aanwezig zijn. “En we verwachten actieve participatie, anders kan de tutor de aanwezigheid alsnog niet aftekenen”, zegt Guy Plasqui, voorzitter van de examencommissie van deze bachelors van GW. “Dat is heel erg streng en schools, maar PGO werkt niet als mensen niet komen. In het oude reglement was de norm 75 procent. In een blok van acht weken waren de laatste twee onderwijsgroepen vaak (bijna) leeg. Studenten zien het vaak als extra vrije dagen in plaats van een vangnet voor als er een keer een goede reden is om niet te komen.”

Enthousiast en betrokken

Op diezelfde faculteit, bij biomedische wetenschappen (BMW), denken ze er alweer heel anders over. “Bij 100 procent aanwezigheid is iedereen er wel, maar als niemand zijn mond opendoet, werkt het niet”, zegt Sylvia Heeneman, voorzitter van de examencommissie bij de bachelor BMW. Daar geldt 75 procent aanwezigheid bij de onderwijsgroepen. Om actieve deelname te stimuleren hebben ze er sinds twee jaar het *multisource* feedbacksysteem (MSF); goed voor vier studiepunten in

het eerste jaar. “Van verschillende personen – de tutoeren en medestudenten – krijgen studenten feedback over hun aanwezigheid, participatie, professionaliteit, et cetera”, legt Heeneman uit. De Faculty of Arts & Social Sciences (Fasos) heeft het losgelaten; van studenten wordt verwacht dat ze altijd komen, maar een formele aanwezigheidsplicht is er niet. “Juist dan zitten er enthousiaste en betrokken studenten in de onderwijsgroepen”, vertelt Jessica Mesman, portefeuillehouder onderwijs bij Fasos. “Aanwezigheid is bij ons je eigen verantwoordelijkheid, maar als studenten niet komen, gaat de mentor, tutor of studieadviseur met ze in gesprek. Als er motivatie- of privéproblemen zijn, willen we dat graag weten; misschien kunnen we iets voor ze betekenen.”

Intrinsieke motivatie

“Studeren aan een universiteit betekent dat je leert omgaan met zelfstandigheid”, vindt ook Sjoerd Claessens, opleidingsdirecteur bij de rechtenfaculteit; daar is evenmin aanwezigheidsplicht. “Ik vind het belangrijk dat studenten een intrinsieke motivatie ontwikkelen om aanwezig te zijn en actief bij te dragen. Als ze denken zonder te kunnen, is het goed als ze een keer hun neus stoten en een drie incasseren.”

Die intrinsieke motivatie is ook bij psychologie en neurowetenschappen (FPN) erg belangrijk. “Die ontstaat vanzelf als studenten de waarde van de groepsprocessen gaan inzien, en de verantwoordelijkheid die zij hierin hebben”, zegt Linsey Raymaekers, voorzitter van de examencommissie bij de bachelors van FPN. Daarvoor moeten studenten natuurlijk wel eerst een paar vakken het PGO-systeem ervaren. Om het zekere voor het onzekere te nemen, hebben ze er daarom een aanwezigheidsverplichting: afhankelijk van het totale aantal bijeenkomsten in een blok, mogen studenten er nul, een of twee missen. “Als tutoeren het PGO vanaf het begin volgens de regels en op een leuke manier brengen, zien studenten die meerwaarde vanzelf en dan komen ze ook wel. Een goede PGO-sessie zou na een paar vakken zelfs zonder tutor moeten kunnen.” Daarnaast komt er bij PGO veel meer kijken dan alleen zelfstandigheid. “We bereiden studenten voor op de arbeidsmarkt; werkgevers willen niet alleen dat je (op tijd) komt, maar ook dat je in groepsverband kan werken. In onderwijsgroepen krijgen studenten dit aangeleerd.”

Hogere cijfers

Schitteren door afwezigheid betekent bij verschillende faculteiten: geen studiepunten of geen tentamen doen. Bij rechten kunnen

studenten “nul keer naar de onderwijsgroepen komen en toch deelnemen aan het tentamen”, zegt Claessens. “Je kunt je afvragen waarom deze studenten voor een universiteit met PGO hebben gekozen, maar als ze het toch halen, hoor je mij niet klagen. De praktijk leert wel dat mensen die niet komen het vaak niet halen.” Bij Fasos is deze relatie onderzocht door onderzoekers Patrick Bijsmans en Arjan Schakel. Hun conclusie – positief geformuleerd – is kraakhelder: studenten die vaker naar de onderwijsgroepen komen, halen vaker hun bindend studieadvies (BSA), meer studiepunten en hogere cijfers.

Simpel en aantrekkelijk

Zoveel opleidingen, zoveel aanwezigheidsregels. Zou een universiteitsbreed beleid niet beter zijn? Nee, klinkt het. Raymaekers: “Ik houd van simpel, dus een UM-breed beleid klinkt aantrekkelijk, maar de autonomie van de faculteit is belangrijk. Overal spelen andere issues.” Claessens: “Het type student en het formaat, de aard en de inhoud van opleidingen verschillen gewoon te veel. Ik ben groot voorstander van beleid per faculteit.”

De regels per faculteit:

FASoS:

Geen aanwezigheidsplicht, maar presentie wordt wel geregistreerd. Er vinden tutor- of mentorgesprekken plaats wanneer een student nauwelijks verschijnt.

FPN:

Afhankelijk van het totale aantal bijeenkomsten in een blok, mogen studenten nul, een of twee sessies missen, mits zij zich persoonlijk en op tijd afmelden. Bij practica en vaardigheidstrainingen geldt: 100 procent aanwezigheid.

LAW:

Geen aanwezigheidsplicht; bij practica kan aanwezigheid wel worden verplicht.

SBE:

Blokcoördinatoren mogen zelf beslissen. 75 procent is het meest gangbaar; bij vaardigheidstrainingen of presentaties is aanwezigheid verplicht.

FSE:

Data science and Knowledge Engineering: 70 procent in jaar één voor *lectures* en onderwijsgroepen. In jaar twee en drie wordt alleen aanwezigheid geëist bij projecten en vaardigheidstrainingen.

De Colleges & het Maastricht Science Program: Minimaal 85 procent aanwezigheid bij *tutorials*. Tussen 70 en 85 komen studenten in aanmerking voor een inhaalopdracht.

FHML:

Biomedische Wetenschappen: 75 procent; met een *multisource* feedbacksysteem om actieve participatie te stimuleren. Daarbij wordt vooral gekeken naar de ontwikkeling van de student over de lange termijn. Bij practica moeten studenten altijd aanwezig zijn.

Gezondheidswetenschappen: 100 procent bij de onderwijsgroepen; tussen 75 en 100 procent is er de mogelijkheid om een inhaalopdracht te maken.

Geneeskunde: 100 procent voor de onderwijsgroepen. Studenten worden door de tutor via een portfoliosysteem op professioneel gedrag beoordeeld. Participatie en aanwezigheid horen daarbij. Aan dit portfolio zijn studiepunten verbonden.

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Nummer dat ik graag luister: Van tijd tot tijd draai ik graag klassieke muziek. Ook underground hiphop, waar ik in mijn jeugd aan verslingerd raakte, kan ik nog steeds waarderen. Ik was een vreselijke puber en wilde me onderscheiden. Geen top 40 natuurlijk. Tijdens mijn muzikale zoektocht heb ik van alles geprobeerd; ik weet nog dat een klasgenootje Death Metal aanraaide, extreme heavy metal. Dat was 't niet. Rap wel, en dan niet die mainstream rapzooi hè? We luisterden undergroundmuziek, de échte, rechtstreeks uit New York.

Favoriete smaak Tony Chocolonely: Karamel zeezout. Maar ik geef er niet zo veel om. Mijn vrouw Inge wel. Ik heb zelfs de opdracht gekregen om geen chocolade meer te kopen. Chocolade is het meest gegeten snoepgoed ter wereld. Het werkt verslavend, alleen al de geur doet je eten. Voor de Universiteit van Nederland [website waarop wetenschappers hun onderzoek presenteren] heb ik er een college over gegeven. Ik ben gedragswetenschapper en kijk vanuit die hoek naar de menselijke smaakzin. Mijn moeder, een gezellige Brabantse, heeft het thuis altijd over eten en drinken. Ik wilde biologie studeren, maar deed zeven jaar over het vwo en had uiteindelijk niet eens het goede vakkenpakket. En tja, wat dan? De kunstacademie is de revue gepasseerd en met een vriend ben ik naar rechten gaan kijken in Tilburg. Afschuwelijk! Het werd psychologie in Nijmegen omdat daar ook nog iets van biologie in zat.

Sporten? Mij niet gezien. Nee hoor, ik sport erg graag: hardlopen langs het kanaal van Helmond naar Eindhoven. Als ik voel dat ik moe word, draai ik om. Op donderdagen voetbal ik bij de veteranen van de plaatselijke voetbalclub. Ik houd van de *teamspirit*; flauwe zever in het kleedlokaal, maar allemaal even fanatiek op het veld met ruzietjes en slidings. Het is gewoon de Champions League onder de 40-plussers. We lijden allemaal aan ernstige zelfoverschatting, denken dat we niet hoeven warm te lopen bijvoorbeeld. Het is daarom altijd de vraag wie het einde haalt. Voordat ik op mijn veertiende met voetbal begon, turnde ik. Ik was er best goed in, maar had hoogtevrees. Toen ik ouder en groter werd, ging ook de rekestok hoger.

Het moeilijkste aan rouwen: Dat je er geen controle over hebt, zeker in het begin niet. De rouw heeft controle over jou. Bovendien rouw je alleen en dat is ontzettend eenzaam. Onze dochter Britt is in februari 2017 overleden, drie jaar nadat bij haar neuroblastoom, een agressieve kanker, werd ontdekt. Ik werd (en word nog steeds) heen en weer geslingerd tussen 'we moeten door' en het immense verdriet. Je probeert alles op de rails te krijgen terwijl je ook bij het gemis stil wilt staan. Dat alles loopt niet in de pas en Inge en ik rouwen niet op gelijke momenten. Natuurlijk, we kennen elkaar goed en benoemen het ook, maar het blijft moeilijk. Inge heeft vier of vijf gesprekken gehad met een rouwtherapeut; ik heb er twee keer bij gezeten. Het was fijn om even uit de chaos te stappen, onze gevoelens op een rijtje te kunnen zetten, over hoe we haar missen, onze schuldgevoelens. Britt is drie jaar ziek geweest: er was altijd stress, altijd liep de dag anders dan gedacht, dan kreeg ze epileptische aanvallen of koorts, was een spoedopname vereist, moesten we halsoverkop op en oma bellen voor onze twee jongste kinderen. Al die tijd

Naam: Remco Havermans (1974, Eindhoven) * **In het dagelijks leven:** universitair docent faculteit psychologie en neurowetenschap * **Burgerlijke staat:** samenwonend met Inge, vader van Britt (overleden aan neuroblastoom op 10-jarige leeftijd), Joep (9) en Noor (5) * **Woont in Helmond**

Foto: Loraine Bodewes

“
Ik gaf en deed alles om Britt te redden van de dood.
En dat is mislukt
”

zijn Joep en Noor op de tweede plaats gekomen en hebben ze zich keurig gedragen. Maar het is niet gemakkelijk voor ze en ik voel me daar erg schuldig over.

Ik ben sinds kort weer fulltime aan het werk, grotendeels in Venlo waar ik bij het centrum voor Healthy Eating and Food Innovation ben gedetacheerd. Toen Britt ziek werd, stopte ik met werken. Het ging niet meer. Iedere maand – in eerste instantie gingen we uit van vijf maanden achter elkaar – moesten we een week lang naar het ziekenhuis voor de chemo, echt een zware, ze gingen tot het randje. Neuroblastoom is een typische kinderkan-ker. Bij Britt begon het met steken in de zij (het ontstond in haar linker bijnier). Die kwamen en gingen weer weg, de huisarts en fysiotherapeut konden niets vreemds ontdekken. Toen het in een weekend erger werd, ben ik met haar naar de huisartsenpost gegaan. Daar volgde het slechte nieuws. Mijn verhaal aan Britt? 'Je bent ziek en het gaat zwaar worden, maar we gaan het met z'n allen doen.' Ze was altijd zo positief. Zelfs op de dag voor haar overlijden zei ze: 'Ik voel me helemaal niet zo ziek, misschien word ik nog wel veertien.' Het leven is mislukt. Ik deed daarnaast alles om mijn gezin draaiende te houden en ik probeerde op mijn werk te redden wat er te redden viel. Ook dat is niet echt gelukt. Als ik voor mijn geboorte had geweten dat dit zou gebeuren, had ik gezegd: 'Sla mij maar over.'

Hoeveel procent van je boeken heb je echt gelezen? Negentig procent. In onze kast staan populairwetenschappelijke werken, romans, naslagwerken, maar ook oude psychologieboeken, over

hoe ze vroeger over het vak dachten. En er staat een dik boek over Oost-Aziatische kunst. Gekregen van mijn vader. Ik heb er stukken uit gelezen en het is verrassend goed geschreven. Ik ben een echte lezer, dat heb ik van thuis uit meegekregen.

Wat ik nog moet leren: Plannen, maar dat gaat waarschijnlijk nooit goedkomen. Wat ik ook wil leren: blind typen. Op de middelbare school werden wel cursussen aangeboden, maar toen vond ik 't belachelijk, iets voor sukkel. Nu lachen alle sukkel me uit.

Wat ze aan de Universiteit Maastricht nog kunnen leren van Venlo: Ik vind de campus in Venlo niet heel anders dan de Universiteit Maastricht, het een zit niet los van het ander. Docenten werken vaak zowel in Maastricht als in Venlo. Het grootste verschil zit 'm in de schaal. Oké, en de stad, want Venlo is geen echte studentenstad zoals Maastricht. Het University College Venlo is nog klein, ik ken alle studenten. Afgelopen zomer is de eerste lichting afgestudeerd. Een van hen sprak over het College als een grote familie, hoe fijn het is dat je met een docent op het stoepje voor het pand even iets kan doornemen. Zo was het ook toen ik in Maastricht kwam werken bij de psychologiefaculteit, eind jaren negentig. Ik herinner me zelfs nog zo'n smoelenboek met foto's.

Wat ik vroeger wilde worden: Professor. Een vriendje en ik waren gek op *Suske en Wiske*. Vriend wilde altijd Jerom zijn, want die was sterk en groot. Ik zag mezelf als een professor Barabas. Waarop die vriend dan zei: 'Die is hartstikke slap.' En ik: 'Maar wel slim. Voordat Jerom hem op zijn gezicht heeft geslagen is hij al weg in zijn teletijdmachine. Wie maakt je dan nog wat?'

Ik ben niet bang voor de dood: Zeker niet. Ik heb het allerergste al meegemaakt. Ik geloof ook niet in een god; wat heeft een kind fout gedaan om zo te moeten sterven? Het gekke is dat ik dacht van al mijn angsten verlost te zijn - want waarvoor zou ik nog bang zijn - maar die hoogtevrees blijft. Afgelopen zomer waren we in Oostenrijk op vakantie. Noor leek het leuk om via een hangbrug, de Highline 179, van de ene naar de andere berg te wandelen. Zij vond het fantastisch. Ik niet, ik voelde me slecht, duizelig, had zelfs het idee dat ik ging flauwvallen. Vreselijk. Hadden we na 400 meter bungelen de overkant bereikt, moesten we terug. Nou, dat weigerde ik. Dan maar met een omweg naar de auto.

Film: Gräns

Cultfilm in de dop

Still uit Gräns

Het verhaal: De timide Tina (Eva Melander) is een waardevolle kracht bij de douane. Ze is gezegend met een buitengewoon reukvermogen en in staat om gevoelens als schaamte en angst te ruiken, zodat ze smokkelaars moeiteloos uit de menigte kan pikken. Op een dag stapt de verdacht uitziende Vore (Eero Milonoff) van de veerboot. Tina voelt dat hij iets verbergt, maar kan er geen grip op krijgen. Tina raakt gefascineerd door de mysterieuze Vore en voelt een verwantschap met hem die ze nooit eerder heeft gevoeld. Haar onderzoek naar Vore leidt tot een choquerende onthulling over haar eigen identiteit.

Het nieuws van de zalm:

• Uw recensent – zelf gezegend met een neusje voor bijzondere films – rook al tijdens de openingsminuut dat we hier met een hoogst

originele film van doen hadden. Het scenario van *Gräns* is dan ook gebaseerd op een kort verhaal van John Ajvide Lindqvist, de Zweedse schrijver die met *Let The Right One In* bewees dat je zelfs in een volkomen uitgewoond genre als de vampierenfilm nog origineel uit de hoek kunt komen.

• *Nordic noir*, magisch realistische thriller, Scandinavische folklore, ongewoon liefdesverhaal en allegorie over het lot van minderheden in onze samenleving: *Gräns* is het allemaal. Het is een klein mirakel dat regisseur Ali Abbasi (in Iran geboren, maar als twintiger naar Zweden verhuisd) er (grotendeels) in slaagt om al die elementen in balans te houden. Hij keek de kunst af van schrijvers als Gabriel García Márquez en Carlos Fuentes, die realisme ook naadloos laten samensmelten met het bovennatuurlijke.

• Een grote pluim voor de make-up afdeling, die dagelijks vier uur werk had om actrice Eva Melander te transformeren tot Tina. Met haar vooruitstekende voorhoofd, borstelige wenkbrauwen, brede neus, verkleurde tanden en vlekkerige huid oogt Tina als een uitgestorven mensensoort, maar het knappe is dat Melander vanonder dat latex masker een ontroerend personage tevoorschijn weet te toveren; een eenzaam wezen, verteerd door zelfhaat.

• Vorig jaar werd de Oscar voor beste film gewonnen door Guillermo del Toro's *The Shape Of Water*, ook al zo'n ongewoon liefdesverhaal. *Gräns* is met twee vingers in de neus de interessantere en originelere film.

Laat je niet bij de neus nemen:

• De subplot over een pedofilienetwerk wordt op nogal moeizame en gekunstelde wijze

geknoopt aan het meer persoonlijke verhaal over Tina's zoektocht naar haar identiteit, hetgeen afbreuk doet aan de emotionele impact van de film.

• Het zou zonde zijn, maar *Gräns* is zo'n film die wel eens tussen wal en schip zou kunnen belanden: de film is te vreemd voor liefhebbers van *The Bridge* en *The Killing* en te arty en politiek voor bezoekers van fantastische film festivals.

Het salomonsoordeel: Een beetje vreemd, maar (in tegenstelling tot Rivella) erg lekker.

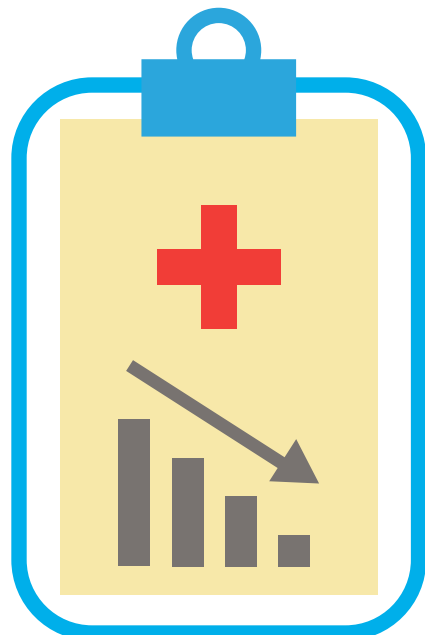
Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

Stapels stenen voor kavel's patiënten

Ziekenhuizen failliet? Tot voor kort kon het. Nu gebeurt het. We moeten er maar aan wennen. De zorgverzekeraar kan de stekker eruit trekken, zoals dat heet. Men heeft genoeg gewaarschuwd. Het personeel staat op straat. Helemaal niet erg. Genoeg vacatures. En de patiënten, die zoeken hun heil maar elders. Als ze niet naar huis kunnen, dan met de ambulance naar waar nog plaats is. Hopelijk krijgt de chauffeur het goede adres mee. En dan de spullen, in de verkoop er mee! Wie heeft er belangstelling voor bestralingsapparatuur, nog in prima staat?

Minister Bruins, van goede neoliberale huize, heeft er wel moeite mee. Is geschrokken. Maar het kan niet anders. En bovendien, het gaat om de zorg zelf. Niet om de plaats waar die gegeven wordt. Een ziekenhuis is maar "een stapel stenen". Ook de directie van het Zilveren Kruis, die nog van alles geprobeerd heeft, zit er, hoe vervelend ook, niet mee. Kijkend naar haar verantwoordelijkheid voor miljoenen verzekerden, moet men soms de patiënten "verkavelen". Tot zover de eerste, ferme reacties van de bestuurders die de

sluiting van ziekenhuizen van de ene dag op de andere, moesten verdedigen. Mij houdt nog steeds de vraag bezig of de verzekeraar en de minister bewust hebben gekozen voor een

stevige aanpak van een langlopend financieel probleem, dan wel zo gefixeerd zijn op het runnen van hun bureaucratisch paradijs met winst oogmerk dat het zogeheten maatschappelijk draagvlak van hun beslissingen ze ontgaat. Ze moeten nu terecht aan het werk om de schade te herstellen. Overigens zijn de faillissementen met spoed doorgezet.

Dat het sluiten van ziekenhuizen verschilt van het onverhoeds beëindigen van andere diensten bleek vorige week. Een reisbureau dat gespecialiseerd is in het regelen van reizen, onder andere in samenwerking met andere aanbieders van reizen, is failliet. Vele duizenden gedupeerden weten niet hoe het verder gaat. De pers, politieke partijen, demonstrerende gedupeerden zorgen voor minder ophef dan over de zorg in het ziekenhuis. Een reis missen, hoezeer je er ook naar uitkijkt, is van een andere orde dan het sluiten van gezondheidszorg in de regio.

De verantwoordelijken voor die sluiting hebben de kloof tussen 'gewone mensen' zoals ik en de politiek is weer duidelijk zichtbaar gemaakt. Overigens zag de minister met zijn

Jip-en-Janneke-taal kans twee partijen tegelijk te schoffen. De patiënt uiteraard. Maar een complexe organisatie als een ziekenhuis neerzetten als "een stapel stenen" is al evenmin een wonder van tact en verstand van zaken.

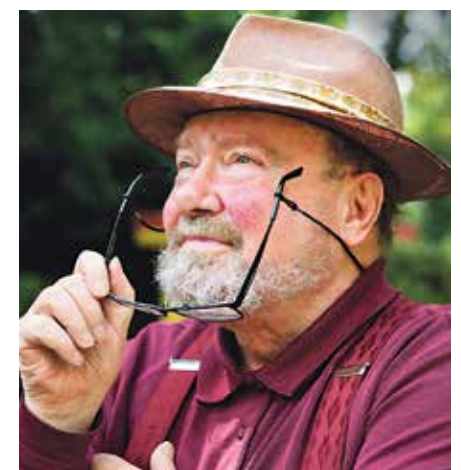

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Alison

Edwards, Ellen Krijnen, Hans Philipsen, Mark

Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelandier

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paartjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Help jij graag mensen en ben je op

zoek naar vrijwilligerswerk. Dan is de

Rechtswinkel misschien iets voor jou!

Info op www.rechtswinkelmaastricht.nl

Start-Up ABrands zoekt verkooptoppers

voor nieuwe pop-up winkel in Mosae

Forum. Interesse? Neem contact op via

0621237300 of info@abrands.com

HAPJES HOUR bij BAB TOMAS Proef

de Levantijnse keuken: gratis hapjes bij

je drankje, elke woe + don 16.30-18u

Tongersestraat 23 * www.babtomas.nl

Help jij graag mensen en ben je op

zoek naar vrijwilligerswerk. Dan is de

Rechtswinkel misschien iets voor jou!

Info op www.rechtswinkelmaastricht.nl

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

BERBERAAPJE MUSA IS GERED UIT EEN ILLEGALE FOKKERIJ
Red dieren als Musa

Word donateur
WWW.AAP.NL

STRIJD JIJ MEE TEGEN KINDER-UITBUITING?

Help mee via tdh.nl

terre des hommes

stopt kinderuitbuiting

Theme week

International week
from 12 to 16 November.

Every day a different
international dish.

M.R.K.T @ SBE & FHML

M.R.K.T

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

Phuong, 6 jaar, Cambodja

WIJ ZIJN WAAR KINDEREN ONS NODIG HEBBEN

Save the Children

www.savethechildren.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

08-11, 10.00 uur: mw. Gabriela V. Onete, MSc.	16-11, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Jos Prickaerts
09-11, 10.00 uur: mw. Lauren Dupuis, MSc.	
09-11, 12.00 uur: mw. Annalisa Volpato, LL.M. Maastricht University- University of Padova, Italy	20-11, 16.00 uur: mw. Silke Heuser, MA.
09-11, 14.00 uur: dhr. Geert van der Sluis, MSc.	22-11, 10.00 uur: dhr. Rahul Shidhaye, MSc.
09-11, 16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Blanche Schroen	22-11, 12.00 uur: mw. Lisanne E.M. Breuer, MSc.
14-11, 10.00 uur: mw. Corinne Ammann-Reiffer, MSc.	22-11, 14.00 uur: mw. Biljana Meshkovska, MA.
14-11, 12.00 uur: mw. Lu Yang, MSc.	22-11, 16.00 uur: dhr. Vincenzo Vinci, MSc.
14-11, 13.45 uur: dhr. Eloy Moreno Roig, MSc.	23-11, 10.00 uur: dhr. Jan Weissbrodt, LL.M.
14-11, 14.00 uur: mw. Chiara Fabbri, MSc.	23-11, 12.00 uur: mw. Carolien van den Bogert-Dekker, MSc.
14-11, 16.00 uur: dhr.dr. Bernard J. van Varik	23-11, 14.00 uur: mw.dr. Carmen A.H. Severens-Rijvers
15-11, 12.00 uur: mw. Esther D.A. van Duin, MSc.	23-11, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. A.S. (Arjen) Leerkes
15-11, 14.00 uur: mw. Sophie C.M.M. Joosten, MSc.	27-11, 14.00 uur: mw. Aleksandra A. Wróblewska, MSc.
15-11, 16.00 uur: dhr. Rob J.C.G. Verdonschot, MSc.	28-11, 10.00 uur: dhr. Johan P.A. van Soest, MSc.
16-11, 09.45 uur: dhr. Dennis Allen Horgan, MSc.	28-11, 10.45 uur: dhr. Shubharti Sengupta, MSc.
16-11, 10.00 uur: dhr.dr.ing. Martijn G.M. Schotanus	28-11, 12.00 uur: mw. Marije te Kulve, MSc.
16-11, 12.00 uur: dhr. Bas Penders, MSc.	28-11, 14.00 uur: dhr. Pieter Lemkens, MSc.
16-11, 12.45 uur: dhr. Alfonso Vittorio Vignoli, MSc.	28-11, 16.00 uur: dhr.ir. Ruben T.H.M. Larue, MSc.
16-11, 14.00 uur: mw.dr. Evelien G.P.M. de Bont	29-11, 13.45 uur: dhr.dr. Javeed I. Sukhera
16-11, 14.45 uur: dhr.dr. Sander Dik	29-11, 14.00 uur: mw.dr. Leonie K. Duin
	29-11, 16.00 uur: mw.dr. G. Koeslag-Kreunen
	30-11, 10.00 uur: mw. Tabea Kamp, MSc.
	30-11, 12.00 uur: mw.dr. Elham Bidar
	30-11, 16.00 uur: Afscheidscollege prof.dr. A. Knotter

Interne vacatures

- **Administratief Medewerker**, FPN, 38 uur
Vacaturenummer: AT2018.190
- **Universitair docent**, FHML, 20.9-22 uur
Vacaturenummer: AT2018.308
- **Position in Information Management**, Department of Accounting & Information Management, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2018.309
- **Functioneel Informatie Beheerder** Security Management en webtoepassingen (FIB) bij FS, 38 uur
Vacaturenummer: AT2018.310
- **Assistant Admissions Officer**, FSE, 30.4 hours
Vacancy number: AT2018.311
- **Postdoctoral researcher** position in Life Cycle Assessment of fully bio-based fibre materials, FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2018.312
- **Study advisor** Maastricht Graduate School of Governance, FSE, 26.6 hours
Vacancy number: AT2018.313
- **Postdoc position** Dept. of Pathology FHML, School for Cardiovascular Diseases, 36-40 hours
Vacancy number: AT2018.314
- **PhD candidate** sought in biomedical sciences/engineering for a project on microfluidics-based biomaterials production and screening, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2018.315
- **Huismeester**, FS, 38 uur
Vacaturenummer: AT2018.317

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Hobby-mens

Trots liet een vriend mij een foto zien. “Kijk nou! Zelf gemaakt. Ik heb er vier maanden over gedaan, maar dan heb je ook wat!” Ik keek naar het scherm van zijn telefoon en zag een volledige miniatuurtempel, inclusief Dorische zuilen en geveldriehoek. “Op schaal hè!” Hij glunderde. Ondergedompeld in de coschappen en nog steeds tijd om te knutselen. Ik vond het knap, en opeens schoot me een verontrustende gedachte te binnen: ik heb zélf eigenlijk helemaal geen hobby’s!! Ik besloot om deze kwestie even te onderzoeken. Hoe ziet een gemiddelde dag er voor mij uit? Die begint meestal met sporten, maar met al dat opgelegde lichamelijke bewustzijn van tegenwoordig kan je dat nauwelijks nog een vrijwillige tijdsbesteding noemen. Vervolgens flink brunchen. Een dubbele boterham met hummus, spinazie en honingmosterd, of een zelfgemaakte kikkererwtensalade. Lekker, maar om op mijn middelmatige kookkunsten nu het stempel ‘hobby’ te plakken... Dan werken (dat mag je sowieso niet achter de categorie ‘vrijtijdsbesteding’ scharen) en vervolgens eten, het nieuws kijken en in bed duiken met een serie of een boek. Daar zit toch weinig potentie in, als je het mij vraagt.

Vroeger had ik talloze hobby’s. Ik speelde gitaar, tekende, voetbalde, knutselde, las, lego’de, duplo’de en speelde met mijn barbies tot ik erbij neerviel. Inmiddels is dat wel anders. Goed, de meeste hobby’s zijn vooral leeftijd-gerelateerd, maar ik ken genoeg twintigers die dagelijks mandala’s inkleuren of sjaals breien. Waarom doe ik dat niet?

Ik weet gewoon niet zo goed waar ik voldoening uit haal. Een beetje figuurtjes krabbelen, daar kan ik heel gelukkig van worden, maar om meteen een hele ecolineset aan te schaffen vind ik ook weer zoets. Misschien ben ik gewoon een mild mens: iemand die van alles een beetje doet, zonder er helemaal voor te gaan. Dat klinkt dan ook weer een beetje sneu.

Maar echt te laat is het nog niet. Binnenkort kan ik mijn hobbyloze bestaan inhalen want: Sinterklaas komt eraan! Tussen nu en 5 december zal ik druk bezig zijn met het knutselen van een paardenstal voor mijn nichtje van negen, of een reuzenvoet voor mijn oom die marathons loopt. Toch wou ik dat ik mijn vroegere knutselhobby’s had aangehouden, want hoe papier-maché je in godsnaam een paardenhoofd? Of een voet? Toch mijn vriend maar even bellen.

Cato Boeschoten

Mejuffrouw Baars ontmoet de heer Zoetekouw

Kerstin Baars (21), vierdejaars UCM (“Ik heb een paar dingen niet gehaald”), is voorzitter van C.S.V. Lux ad Mosam

Aantal actieve leden: 61

Borrelen: Pharos, de eigen sociëteit

Betekenis ‘Lux ad Mosam’: “Licht aan de Maas.”

Ralf Zoetekouw (21), derdejaars econometrie (“nog twee vakken”), nu bestuursjaar consultancy bureau Unipartners, is voorzitter van M.H.D. Epicurus

Aantal actieve leden: 18

Borrelen: De Uni

Betekenis ‘Epicurus’: “Griekse wijsgeer, geboren in 341 voor Christus, streefde naar het hoogste genot, hechtte veel waarde aan vriendschap, broederschap.”

Kerstin Baars is ietsje later, Zoetekouw vertelt intussen over de bierestafette die ze gisteravond hielden, het is nog steeds A-tijd. Twee ploegjes van vier studenten tegenover elkaar, ieder heeft twee bier voor zich die *ge-at* moeten worden, dan mag de volgende in de ploeg. Vier wedstrijden in een ruim uur.

PFOE. DAT IS ACHT BIER PER PERSOON. IN IETS MEER DAN EEN UUR!

Zoetekouw, met brede grijns: “Correct.”

VIND IK VEEL.

Zoetekouw: “Ja, dat begrijp ik. Mijn ouders zouden het ook veel vinden.”

Dan arriveert Kerstin Baars. Op haar verenigingstruitje staat: *Mej. Baars*.

MOETEN WE JE DE HELE TIJD MEJUFFROUW NOEMEN?

Baars lacht: “Ja, doe maar! Weet je, mensen

verwachten het niet van ons maar wij hebben allerlei mores, studentikozeiteit [*nee, dit vind je niet in Van Dale; red.*] staat bij ons hoog in het vaandel. Bij vergaderingen spreken we mekaar ook zo aan. Met ‘mejuffrouw’. Of ‘de heer’. Nu ben ik dus mejuffrouw praeses, haha.”

Zoetekouw heeft nog nooit van Lux ad Mosam gehoord: “Ik kom jullie niet tegen, niet in de Uni, niet in de stad. Is het christelijk? Ja?

O, dan was dit een goeie gok dus, haha.”

Hij is wel gedoopt, heeft communie gedaan, maar heeft “helemaal niks meer” met het geloof, behalve met kerstmis, “dan is het wel mooi.”

Zoetekouw: “Zijn ze bij jullie allemaal gedoopt, allemaal communie gedaan?”

Baars: “Nee, en dat laatste is trouwens alleen bij de katholieken zo. Maar we willen wel graag dat mensen op een bepaalde manier betrokken zijn bij het geloof. We hebben ook leden die twijfelen. Daarom hebben we twee vormen van lidmaatschap: onderschrijvend en respecterend. Respecteren, dan heb je iets met geloof, en dat kan ook een ander geloof zijn; maar onderschrijven, dan onderschrijf je echt de apostolische geloofsbelijdenis, een van onze grondslagen.”

WEET JIJ WAT DAT IS, RALF?

Zoetekouw: “Eh, nee.”

IK OOK NIET.

Baars moet lachen: “Oké, ik leg het

uit, dat is de tekst waarin staat dat God de christelijke God is, en Jezus de zoon van God.”

Dat gezegd zijnde heeft Zoetekouw nog wel wat vragen. Bijvoorbeeld: bidden ze samen bij Lux? Baars: “Ja, en we lezen samen uit de Bijbel.” Hij wil ook weten wat ze ervan vinden dat de kerken allemaal zo rijk zijn. Baars: “Dan heb je het misschien over de katholieke kerk, maar dat weet ik niet. De protestanten, zeker hier in Limburg, zijn helemaal niet rijk hoor. Maar is dat voor jou een reden om de kerk terzijde te laten?”

Zoetekouw: “Ja, ik vind het erg scheef allemaal. Ook al die oorlogen tussen verschillende geloven, zo zinloos. Daarom heb ik er minder mee.”

Maar er blijken toch ook heel veel raakvlakken tussen de twee voorzitters te bestaan. Als Zoetekouw enthousiast vertelt over het ‘zooien’ dat ze bij Epicurus doen en hij zich afvraagt of de mannen bij Lux zich daar ook wel eens aan overgeven, zegt Baars: “Nee, maar we brassen wel.” En brassen, dat is dan dingen

van elkaar - dispuut tegenover dispuut bijvoorbeeld - jatten en die onder voorwaarden teruggeven.

Zoetekouw: “Ja, dat doen wij ook!”

En of er ook wordt geborrelt bij Lux? “Jazeker, natuurlijk”, zegt Baars.

“Is dat dan ook zuipen?”

vraagt Zoetekouw. Baars: “Er kan best weleens stevig gedronken worden, maar dat iemand echt lam

is, dat zie je bij ons bijna nooit.”

Zoetekouw glimlacht van oor tot oor:

“Bij ons wel.”

Baars: “Ik vind: mensen moeten nog wel respectvol met elkaar omgaan. Er is ook

altijd iemand aanwezig die nuchter is en die oplet. En als er dan eens iemand

dronken wordt, zorg je dat die veilig

thuiskomt.”

WAAROM ZIJN JULLIE ALS CHRISTELIJKE VERENIGING NIET GEWOON LEKKER STRENG?

Baars: “Waarom wel? Kijk, onze missie is, we willen een veilige plek voor onze leden bieden waar ze kunnen groeien in hun geloof, maar je moet natuurlijk ook genieten van je studententijd.”

Zoetekouw: “Hoe kijken jullie eigenlijk naar ons?”

Baars: “Ik vind het heel belangrijk dat er dit soort dispuuten zijn. Om vriendschap te vinden, je ergens thuis te voelen. En dat Epicurus het aardse genot propageert, daar zijn we echt niet tegen hoor, dat is weer zo’n stereotiep beeld van ons, dat klopt echt niet.”

Zoetekouw: “Voor ons gaat het echt niet alleen over zuipen.

Vriendschap en saamhorigheid, dat telt veel zwaarder.”

Baars: “Dat past ook heel goed bij onze vereniging.”

De twee voorzitters kunnen het steeds beter met elkaar vinden. Héél goed zelfs. Zou een fusie geen leuk

idee zijn?

Oef. Gegrinnik. Zoetekouw schudt zijn

hoofd. Nèè een paar bruggetjes te ver.

Wammes Bos

Foto: Joey Roberts